

หมาป่า แจ้มฟาลากระป๋อง

รัฐแมริแลนด์ สหรัฐอเมริกา

รัฐแมริแลนด์ตั้งอยู่ทางตะวันออกของสหรัฐอเมริกา เมืองหลวงของรัฐคือ 'แอนนาโพลิส' ในอดีตเคยเป็นเมืองหลวงชั่วคราวของสหรัฐอเมริกา ในช่วงปี ค.ศ. 1783-1784

ในคืนวันศุกร์ เวลาประมาณเที่ยงคืนสิบห้านาที รถซีดีคาร์สีขาวแล่นมาด้วยความเร็ว ตัวรถส่ายไปมาเป็นที่น่าหวาดเสียวของคนที่พบเห็น คนขับคงไม่รู้ตัวว่ามีใครบางคนที่ขับรถตามหลังจับตามองอยู่

ใครอีกคนที่เร่งเหยียบคันเร่งตามมาติดๆ กำลังส่ายหน้าระอาใจ เขาเดาได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นเร็วๆ นี้

และต่อจากนั้นไม่นาน เสียงยางรถเบียดกับถนนและเสียงโครมก็ดังก้องตามมาติดๆ โชคดีเหลือเกินที่อุบัติเหตุครั้งนี้เกิดขึ้นบนถนนชนบทสายเล็กๆ ที่เงียบเหงา จึงไม่มีใครได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิต ความเสียหายเกิดขึ้นส่วนด้านหน้าของรถยนต์ที่ยุบเข้าไปเกือบครึ่ง ส่วนแบรีเออร์ที่ถูกชนไม่ได้เสียหายเพียงแค่เคลื่อนที่ออกไป บนถนนเต็มไปด้วยเศษกระจก

หน้ารถที่แตกกระจายเกลื่อน

ร่างเล็กของสาวสวยซึ่งเป็นผู้ขับที่กำลังอยู่ในอาการตระหนก ไบหน้าซีดขาว สมองมึนงง ร่างกายนอกจากถูกเศษกระจกบาดเล็กน้อย ศีรษะกระแทกเข้ากับพวงมาลัยรถยนต์ ก็ไม่มีอาการอะไรรุนแรง

“ช่วยแล้ว!” หญิงสาวยังอยู่ในอาการมึนเมายกมือลูบหน้าด้วยความเคร่งเครียด แล้วเลื่อนมือลงไปทาบหน้าอก สัมผัสได้ถึงหัวใจดวงน้อยที่เต้นตุบๆ ด้วยความตกใจ

ช่วยแน่เพราะรถคันนี้เป็นของลิซ่า เพื่อนสาวชาวสิงคโปร์ที่ให้เธอยืมมาใช้ แล้วบอกทิ้งท้ายไว้ว่าประกันใกล้จะขาดแล้วนะ ยูไปรดขับด้วยความระมัดระวัง

พรพระพายกะพริบตาปริบๆ พยายามสลัดไล่ความมึนงง ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเธอเมามือกเทลสปาร์กลิ่งสีม่วง ซึ่งเป็นเครื่องดื่มแก้วเดียวในผับที่หญิงสาวสั่งมาดื่มเพื่อลืมความทุกข์ หลังจากกานดาเพื่อนสนิทสาวชาวไทยส่งคลิปวิดีโอการแต่งงานของรังสิโรจน์อดีตคนรักที่กลับเมืองไทยไปก่อนหลังเรียนจบ ส่วนเธอขอทำงานเก็บเงินอีกหน่อยแล้ววาดฝันว่าจะกลับไปแต่งงานกัน แต่เขาไม่รอเธอและตัดสินใจชิงสละโสดไปก่อนกับไฮโซสาวคนดัง ซึ่งเป็นข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์หลายฉบับ

วันนี้เธอเลยขอดื่มให้เขาเสียหน่อย ดื่มอวยพรให้เขาจากที่ไกลๆ แบบนี้ละดีแล้ว ดีใจกับเขาที่ได้เจอคนที่ใช่ แล้วก็ฉลองให้กับตัวเองที่กลับมาโสดอีกครั้ง พร้อมกับการสูญเสีย...สูญเสียคนที่ไม่รักเราจริง มาทิ้งกันไปแบบนี้!

เออ...ว่าแต่ดีไม่ใช่หรือที่เราเสียคนที่ไม่รักเราไป น่าจะรู้สึกแฮปปี้ลึ้นลา ดีด้าเหมือนปลากระดีได้อาบน้ำแร่จากเทือกเขาหิมาลัยสิ แต่ทำไมพอนึกถึงหน้าผู้ชายเฮงซวยคนนั้นขึ้นมาทีไร ก็เจ็บจี๊ดที่กระดองใจแบบนี้!!

“เฮงซวยชะมัดดด...มันวันอะไรของช้านเนี่ยยย!!”

หญิงสาวยื่นชวนเซ ปากก็สบถเสียงอ้อแอ้ฟังไม่ได้ศัพท์ อุบัติเหตุ

ครั้งนี้ไม่ถึงกับรุนแรงนัก แคร์ถพั้งบางส่วน แต่ทำให้สมองของเธอมีเนเปลงไปหมด จนกระทั่งเห็นว่ามิดรหุคันหนึ่งขับมาจอดด้านหน้า

ร่างสูงกำยำก้าวลงมาจากรถยนต์แม็คคลาเรนพีวันแอลเอ็มสี่ดำมันปลาบ ไฮเปอร์คาร์ที่หายากที่สุดคันหนึ่งของโลก ทำทางของเขาดูรีบร้อนและที่ทำให้พรพระพายมองอย่างตะลึงก็เพราะเขาคือ

'ซูเปอร์ฮีโร่'

'ซูเปอร์ฮีโร่กำลังลงจากรถเพื่อมาช่วยเธอ'

"พระเจ้า...นี่เขาเป็นฮีโร่ในใจไม่พอ ตามมาช่วยฉันถึงที่นี่ รักคุณจังค่ะกับต้น..." หญิงสาวยกมือขึ้นโบกเรียกเขา พร้อมเสียงอ้อแอ้ นัยนตาหวานเชื่อมแปลกๆ

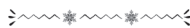
"ช่วยฉันด้วยค่ะ ฉันอยู่ทางนี้ ทางนี้ค่ะ กับตานนน..."

ร่างสูงที่กำยำยาวๆ เข้ามายังจุดเกิดเหตุด้วยความรีบเร่ง ไม่กี่ก้าวก็ถึงรถคันที่ประสบอุบัติเหตุ เขาไม่ใช่ซูเปอร์ฮีโร่ แต่เขาคือ แบริดลีย์ อาเซอร์ทายาทหนึ่งเดียวของตระกูลอาเซอร์ที่ทรงอิทธิพลตระกูลหนึ่งในประเทศเสรีนี้ ตระกูลอาเซอร์ประกอบธุรกิจด้านเรือเดินสมุทร เรือสำราญ และมีโรงแรมระดับห้าดาวหลายแห่ง รวมถึงเป็นเจ้าของคอนโดฯ ระดับไฮเอนด์ในหลายรัฐ และยังขยายสาขาไปอีกหลายประเทศ

สีผิวเดิมของแบริดลีย์ค่อนข้างขาวจัด แต่เขาเป็นคนชอบออกกำลังกายและอาบแดดบ่อยครั้ง เวลาที่ผิวที่ขาวจัดจึงมีสีแทน นามองมากขึ้นไปอีก

ร่างสูงกำยำราวนายแบบอยู่ในชุดเสื้อยืดคอกลมสีน้ำตาลเข้ม อวดมัดกล้ามเนื้อแน่นๆ แข็งแรงมาก สวมกางเกงยีนส์สีเข้มยิ่งทำให้เขาดูสูงเพรียวเร้าใจ เพราะมันเน้นสัดส่วนชัดเจนเหมือนกับที่เธอเคยเห็นในภาพยนตร์ในมือยังถือโล่ซึ่งเป็นอาวุธประจำตัว...

๖๖ แบริดลีย์รีบเปิดประตูรถยนต์ฝั่งคนขับและอุ้มเธอลงมา

“เธอเป็นยังไงบ้าง” เสียงหล่อสมกับใบหน้าเอี้ยถามหญิงสาว กวาดตาคมมองไปทั่วร่างเล็ก

พรพระพายกะพริบตาปริบๆ แล้วส่งยิ้มเปลี่ให้ครั้งหนึ่ง “จักรวาลไปทางไหนคะ”

แบรดลีย์มองแม่สาวขาซึ่งตรงหน้าแล้วขำไม่ออก อากาการทำจะหนักดวงตาคมเข้มจ้องใบหน้าสวย แล้วตอบเสียงเครียด

“จักรวาลอยู่อีกไกล แต่ถ้าเธอไปไม่ไหว ค็นนี้คงต้องไปกับฉัน”

พรพระพายส่งยิ้มเรื่อยเปื่อย รู้สึกเหมือนกำลังลอยคว้างกลางอากาศราวกับไม่เป็นตัวของตัวเอง เธอไม่เคยเชื่อเรื่องทฤษฎีโลกกลมมาก่อน จนกระทั่งเวลานี้ เธอกับเขาพบกัน ในโรงภาพยนตร์รอบมิดไนต์ที่ผ่านมาก่อนหน้านี้ไม่กี่ชั่วโมง เธอจองตัวอย่างยากลำบาก แต่ในที่สุดก็ได้ดูหนังดังซึ่งทำรายได้สูงสุดในอเมริกาและกำลังทำรายได้สูงสุดไปทั่วโลก เขาเป็นฮีโร่ที่ออกมาแต่ละทีสาวๆ ไม่ยอมกะพริบตา

ในบทเขาออกมาเพื่อช่วยฮีโร่คนอื่นๆ ต่อต้านเหล่าร้าย แต่ความเป็นจริง เขามาเพื่อช่วยเธอต่างหาก

หนังจบแต่คนไม่จบ นัยน์ตาคู่สวยพร่ำมัว แล้วส่งยิ้มน้อยๆ “กัปตัน... ขอบคุณนะคะที่ตามมาช่วยพาย ฮีโร่ตัวจริง”

คนถูกทักทักว่าเป็นกัปตันขมวดคิ้วเข้มเข้าหากัน กรามหนาสบกันแน่น

‘หนักกว่าที่คิด’

ให้ตายเถอะ แบรดลีย์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ มองดูภายนอกคิดว่าเธอปลอดภัย ไม่เป็นอะไรมาก แต่เสียงหวานที่เรียกเขาว่ากัปตันขา ทำทางเพี้ยนๆ ทำให้แบรดลีย์รู้ว่าคงเพราะไอ้มีอกเทลแก้วนั้นแน่ๆ

เขาไม่ชอบถูกมองเป็นคนอื่น ถึงคนคนนั้นจะเป็นฮีโร่ก็ตาม ถ้าเธอเปลี่ยนจากเรียกเขาว่า ‘กัปตันขา’ เป็น ‘พี่ขา’ เธอจะน่ารักกว่านี้อีกร้อยเท่าเลย

แบรดลีย์มองสาวน้อยที่อุ้มอยู่ “ฉันไม่ใช่กับตันอะไรทั้งนั้น แต่ฉันเป็นพ่อของลูกเธอ”

“พ่อของลูกเธอคะ” หญิงสาวพูดยานคาง ดวงตาฉ่ำหวาน ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใด พรพระพายก็ยังดูสวยงามน่ารักเสมอ

“นี่เรากำลังเมา หรือว่ามีเงิน หรือมีอาการอื่น กำลังไม่เป็นตัวของตัวเองใช่ไหม”

พรพระพายไม่ตอบ แบรดลีย์ถอนหายใจยาวพรี๊ด ดวงตาคมกล้าจ้องเธอหนึ่ง ก่อนที่เขาจะได้ข้อสรุปว่าที่เธอเป็นแบบนี้ น่าจะเกิดจากไอ้มือกทะเลแก้วนั้นจริงๆ

เขาจับตามองอยู่ตลอดเวลาที่เธออยู่ในบาร์ สถานที่นัดพบเพื่อความบันเทิงหลังพระอาทิตย์ตกดินมีเพียงไม่กี่แห่งในเมืองเงียบๆ แห่งนี้

เมื่อสาวสวยอย่างพรพระพายก้าวเข้าไป เธอกลายเป็นจุดรวมสายตาของพวกกล้าเหยื่อภายในร้าน เวลาผ่านไปไม่นาน เขาก็เห็นความผิดปกติของชายสองคนในบาร์ พวกมันแต่งกายเหมือนทำงานที่ทำเรือแถวนี้ เนื้อตัวเต็มไปด้วยกลิ่นแอลกอฮอล์ละล้ง ในมือถือขวดเบียร์ แล้วเดินเข้าไปขอเบอร์โทรศัพท์ของเธอ ก่อนถูกพรพระพายไล่ตะเพิดออกมา แต่เธอคงไม่ทันเห็นว่าหนึ่งในสองคนนั้นแอบใส่กระเป๋าไปในแก้ว

ก่อนที่เขาจะตามเธอออกมา แบรดลีย์หันไปสั่งให้ลูกน้องที่ติดตามมาแฝงตัวอยู่ในบาร์ ลากไอ้สองคนนั้นออกจากบาร์ไปเงียบๆ แล้วพาไปกระแทบหนักๆ โทษฐานที่มันบังอาจมาแตะต้องแม่ของลูกๆ เขา

สัญญาต้องเป็นสัญญา เขาสัญญากับลูกๆ ว่าแม่สาวคนนี้ จอร์แดนกับจัสตินต้องได้มาเป็นแม่ แผลตูดหล่อทั้งสองรอดอยู่

คนหล่อใจโหดจัดปรับสีหน้าเป็นเคร่งขรึมยกกับลูกน้องว่า ถ้าพวกมันยอมรับสารภาพดีๆ ว่าใส่กระเป๋าไปในแก้วก็ปล่อยให้มันมีชีวิตอยู่ เอาแค่แขนหัก ขาหัก ปอดฉีก ม้ามแตกก็พอ แต่ถ้ามันไม่สารภาพ ปากหนัก ก็ให้เอาซากศพของมันไปกำจัดให้สิ้นซาก ด้วยการลากไปโยนให้ฉลามกลางทะเล

กินให้อิ่มท้อง

จากนั้นแบรดลีย์ก็มองตามแผ่นหลังของหญิงสาวที่คงยังไม่รู้ตัวว่าโดนอะไรเข้าไป เขารีบถลันเข้าไปในรถคันหรูและขับตามเธอมาติดๆ แต่พรพระพายเหยียบเอาๆ จนประสบอุบัติเหตุเร็วกว่าที่เขาคิดไว้ โชคดีที่เธอไม่เป็นอะไรมาก แขนของเธอถูกกระຈกบาดเสียเลือดเล็กน้อย ถ้าคืนนี้แม่ตัวดีจะเสียเลือดมาก คงจะไม่ใช้จากอุบัติเหตุรถชนหรอก

‘แต่คงเกิดจากถูกอย่างอื่นพุ่งเข้าชนมากกว่า’

พรพระพายหัวเราะและยิ้ม ในวันที่ทุกขี้ใจ หัวใจสลาย แต่กับตันเขาก็ไม่เคยทอดทิ้งเธอ โชคยังดีที่เธอตั้งใจจะมอบของสำคัญให้รังสิโรจน์ในวันแต่งงาน จึงยังไม่ต้องขำใจหนักกว่าเสียทั้งตัวเสียทั้งหัวใจ ไอ้คนเลวนั้นพอรู้ว่าครอบครัวเธอถึงแตกก็บอกเลิกกันเฉย เธอควรเก็บสิ่งล้ำค่าเอาไว้มอบให้กับตันขามากกว่า เพราะถึงวันที่ล้ำคัญก็มีแต่เขาที่โผล่มาช่วยเธอ

มือน้อยๆ เริ่มปาดป้ายไปทั่วแผงอกแกร่งอย่างซุกซน ดวงตากลมโตเงยขึ้นมองใบหน้าหล่อเหลา “คุณมาช่วยพาย คุณอยากได้อะไระกับตันขา”

แบรดลีย์มองหน้าคนเมายาด้วยสีหน้าอธิบายยาก

“เธอมีอะไรจะตอบแทนฉันล่ะสาวน้อย” รอยยิ้มหล่อๆ แกมเจ้าเล่ห์นิดๆ ผุดขึ้น

เธอแหงนหน้ามองเขา สีหน้าครุ่นคิด คิ้วเรียวสวยย่นอยู่เข้าหากัน ก่อนที่ริมฝีปากอิมจะยิ้มขึ้นที่ละนิด เธอเกลียดและจะไม่เก็บสิ่งสำคัญเพื่อคนรักเก่าอีกแล้ว แต่เธอจะมอบมันให้กับตันขา

พรพระพายสับตาคมแช่หนึ่ง “พรหมจรรย์!”

แบรดลีย์จำต้องสะกดกลั่นความร้อนผ่าวแข็งซึ่ง ที่พอได้ยินแล้วดันเนื้อตันตัวออกมา “งั้นดีเลย ถ้าหายเมาแล้วอย่าเสียใจที่หลังละกัน” เขาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ

“ถ้าเธอมอบพรหมจรรย์ให้ฉัน แล้วเธออยากได้อะไรตอบแทน”

ดวงตาเหม่อลอยพุดไปเรื่อยเปื่อยราวกับอยู่ในภวังค์ “ความรัก”

เธอก็ยังตอบคำเดิม ทำให้แบรดลีย์พยักหน้าพอใจ
ร่างสูงกระชับกลับ “จักรวาลไม่รู้จะไปทางไหน แต่ถ้าเป็นสวรรค์ ฉัน
พาเธอไปถูกแน่นอนนอนสาวน้อย”

บางอย่างที่อยู่ตรงกลางร่างปวดตบ ยิ่งเห็นทรวงอกอิมที่โผล่พ้น
ชุดเดรสตัวสวยออกมาก็ยิ่งทำให้เขาปากคอแห้งผาก เส้นความอดทนขาด
ลง

เขาปลดสายชุดเดรสออกซ้าๆ ทันทีที่มีมือหนาไต่ลู่ไปไล่ บีบนวดไปทั่ว
หน้าอกอวบอิม แล้วไม่พลาดที่จะพาลิ้นร้อนก็มลงมาดูดชิมเม็ดทับทิม
สีชมพูนั้นทำให้พรพระพายเปลออกรางออกมา

แบรดลีย์ครางกระหึ่มในลำคอ ร่างกายของเขาในเวลานี้มันฟ้องว่า
ต้องการเธอมาก

“อือ” มือไม้ของคนตัวเล็กบดปาย แต่กลายเป็นว่าแบรดลีย์จับมัน
มาคล้องคอเขาไว้แทน ก่อนจะค่อยๆ ดึงชุดสวยออกให้พื้นร่างงดงาม

ดวงตาคมปลาทอประกายวาวด้วยความพอใจ แบรดลีย์ก๊ืนน้ำลาย
อีกใหญ่เมื่อเห็นส่วนเว้าส่วนโค้งนាំมองตรงหน้า หน้าอกคัพซี่ที่ถูกเผยโฉม
ออกมาเพียงบางส่วนยังคงถูกห่อหุ้มอยู่ด้วยบราซิลิโคน กับจีสตริงตัวจิ๋ว
สีชมพูหวานจ้อย ที่แทบจะปิดความอวบหนูนไว้ไม่พ้นสายตา

เขาปลดปราการทั้งสองชิ้นออก ก่อนจะก้มลงไปดูดชิมความหอมหวาน
จากยอดทรวงสีสด รวากับคนที่เดินทางกลางทะเลทรายมานานจนเห็น
โอเอซิสอยู่ตรงหน้า

“อือ ไม่เอา” เสียงหวานปฏิเสธสั้นพรวด รู้สึกร้อนรุ่มไปทั้งตัว เธอ
อยากนอนแต่เหมือนมีบางอย่างคอยกวน บางอย่างก็แข็งร้อนลากผ่าน
ดุนดันไปทั่วตัว

แบรดลีย์เลื่อนตัวขึ้นไปจูบปิดปาก สอดลิ้นเข้าไปความหาลิ้นเล็กๆ
ทำให้คนนอนต้องเบิกตาขึ้นมา สติที่เหมือนจะหลุดลอยกลับมาอีกครั้ง
เมื่อถูกปาดปาย หยอกเอ็นในโพรงปาก

“อ้อ”

“เธอบอกว่าจะยกพรหมจรรย์ให้ฉันแลกกับความรักไม่ใช่หรือไง”
เขาทวงถาม แต่คนมีนยามีแต่ความตระหนก

“ไม่ละ ไม่สิ ฉันพูดเธอ”

คนพูดจำไม่ได้ คนฟังอย่างเขาเลยจูบปิดปาก บดขยี้ลงมาลงโทษ
เบาๆ ความหวานแหลมจากสัมผัสอุ่นร้อนที่เขามอบให้ทำให้พรพระพาย
ยิ่งมีนง เขาดูดติ่งเกาะเกี่ยวเอาลิ้นของเธอไปเกี่ยวกระหวัดจนทำให้เธอ
เปลือร้องคราง

“อ้อ”

“หวานเหลือเกินหนูห้าว แม่ของลูกฉัน หวานขนาดนี้เชียว”

แบรดลีย์ชม เขาเคยเจอผู้หญิงสวยมาเยอะ แต่คนที่ทั้งสวยและ
หวานทำให้เขาหลงใหลเห็นจะมีแต่เธอคนเดียว

ลึนร้ายปาดป้ายลงมาที่ยอดทรวงอีกครั้ง เขาได้ปลายลิ้นวนไปมา
กับยอดดอกจนมันแข็งชูชัน พรพระพายดันคีรีระเขาออก แต่เธอทำไม่สำเร็จ
ไม่รู้ว่เรียวแรงหายไปไหน ไม่รู้ว่เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์หรือความมาบวม
ที่พุ่งโถมตีเป็นระลอก

ปากหยักร้อนจูบไล่ลงมาตามหน้าท้องแบนราบก่อนจะหยุดที่ตรง
ความโหนกนูนสวยงาม เขาหยัดกายขึ้นจ้องมองร่างอ้วนแฉ้นที่ตอนนี้ตัว
แดงเถือกไปทั้งตัว แต่นั่นยิ่งทำให้เขาอยากส่งตัวตนเข้าไปในความอ่อนนุ่ม
ของเธอเพื่อให้เธอหายจากความทรมาน

มือหนาดึงเสื้อยืดออกจากคีรีระแล้วตามด้วยกางเกงยีนส์เพราะทน
ความปวดร้าวที่กลางร่างไม่ไหว จากนั้นเขาก็พาตัวเองไปคร่อมทับคนที่นอน
หอบหายใจแรง

“ปล่อย”

“ปล่อยแน่ แต่หลังจากที่เราสองคนรวมร่างกันแล้ว”

“ไม่...” ไม่ทันที่พรพระพายจะพูดจบ ปากหยักก็ร้อนฉ่ำก็แนบลง

มาสกัดกันคำพูด ทำให้เสียงหวานกลืนหายไป ในลำคอ มือไม้ปิดป้ายเขา
ออกจากตัว แต่กลายเป็นว่าถูกเขาก็กไว้เหนือศีรษะ

ลิ้นร้อนเกี่ยวกระหวัดดูตึงกับลิ้นเหล็กจนพรพระพายวาบหวม ยิ่ง
เนื้อตัวหนึบแน่นที่บิดเบียดลงมาก็ทำให้เธอร้อนไปทั้งตัวราวกับคนเป็นไข้
เขาจูบ เขาจูบไล่ไล่ลงมาตามบ่าจนถึงยอดทรวงที่ชูชันทำทนายอากาศเย็น
น้ำของแอร์

พรพระพายรู้สึกว้าวเนื้อตัวร้อนผ่าว สะเทือนอายจากสายตาคมกล้าของ
คนตัวโตที่มองอย่างเร้าร้อน รสจูบจากเขาผ่านไปทางไหนก็หวานซาบซ่า

เขาเขี่ยไล่ยอดทรวงเล่น นั่นทำให้พรพระพายสิ้นระริกไปทั้งตัว
กัดปากกลืนเสียงคราง ทั้งทรมานทั้งวาบหวมสุดจะบรรยาย

“ฉันจะปลดปล่อยเธอเองทูนหัว”

ปลดปล่อยอะไร พรพระพายมีหนีไปหมด แต่แล้วก็สัมผัสได้ถึงผิวเนื้อ
แกร่งที่ทาบทับบิดเบียดลงมา เขาขยับเคลื่อนไหวอยู่บนตัวเธอ มันหนักหน่วง
แต่ก็เสียดเสียวแบบที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

ร่างกายตอนนี้เหมือนไม่ใช่ของเธออีกแล้ว เพราะถูกเขาชักนำจาก
ความปรารถนาที่ร้อนเร้า แบริดลีย์เคลื่อนตัวลงไปที่กลางร่างสาว เขาแยกขา
เรียวยามออกจากกัน จ้องมองเนินเนื้อแสนสวยก่อนจะประคองความใหญ่โต
ของตัวเองขึ้นมามาจดจ่อ

“พรหมจรรย์ของเธอขอเถอะ ก่อนจะไปสวรรค์ ฉันขอมันเป็นค่า
ผ่านด่าน โอเคนะ” เขาบอกด้วยเสียงแหบพร่า แล้วพาตัวตนเข้าไปในความ
คับแคบแสนอ่อนนุ่ม เขาต้องชะงักน้อยๆ เมื่อตัวตนของเขาผ่านเข้าไปไม่ได้
เธอคับแน่นจนเขาต้องขบกรามแน่น

“เจ็บ”

“ทนหน่อยนะทูนหัว อีกเดี๋ยวก็จะดีขึ้น” แบริดลีย์ปลอบประโลม
เสียงนุ่มแล้วก้มลงไปประทับจูบที่ก้นปากอ้อม เรียวยากหวานฉ่ำ นุ่มละมุน
จนเขาจูบได้ไม่เบื่

เมื่อลาภปลายลิ้นผ่านลงมาตามร่องอก จนถึงยอดทรวงเขาก็จับเข้าปากอีกครั้งเพราะอดใจกับความอวบใหญ่ไม่ไหว ลิ้นร้อนชื้นที่ลิ้นวนไปมา เรียกความเสียวซ่านี้ให้แก่เจ้าของทรวงอกที่ลั่นระริกไปทั้งตัว

ความคับแคบของพรพระพายค่อยๆ ขยายออก เปิดรับตัวตนใหญ่โตได้มากขึ้น แบริดลีย์เปลี่ยนมาหัดกายชยับสะโพกเข้าที่ละนิด เวลานั้นต่อให้โลกกลมตรงหน้า เขาก็ต้องได้พรหมจรรย์แม่ของลูก

เธอต้องเป็นของเขา

เมื่อคิดได้ดังนั้นเขาก็พาตัวตนเข้าไปเรื่อยๆ สัมผัสกับความนุ่มชื้นที่โอบรัดตัวตนเขาไว้ทุกทิศทาง เขารู้แล้วว่าได้ผ่านเส้นใบบางๆ นั้นไปแล้ว เพราะพรพระพายมีอารมณ์ร่วมเขาจึงสามารถชยับตัวตนได้

“อา” เสียงครางกุดต่ำของคนทีเพ็งผ่านความคับแคบเข้าไปจนสุด เขาเห็นไบหน้าสวยเหยงก็จูบเบาๆ ที่หน้าผากมน

“เธอวิเศษมากรู้ไหม”

“อ้อ เล็บ”

แบริดลีย์ยิ้มเอ็นดู เขาไม่สามารถถอดถอนตัวตนได้ เมื่อได้เข้าไปจนสุดแบบนี้ มีทางเดียวคือต้องเดินหน้าต่อให้สุด มือหนาพอนพื้นสองเต้าใช้นิ้วโป้งลิ้นวนกับยอดทรวง เขารู้ว่านั้นคือจุดอ่อนของเธอ เพราะทุกครั้งพรพระพายจะลั่นระริกไปทั้งตัว

สะโพกสอแกร่งล้ำยวน ชยับเข้าออกได้อย่างที่ต้องการ เมื่อกุหลาบงามแบ่งบานออกต้อนรับ รอยยิ้มพอใจปรากฏบนไบหน้าหล่อ เขาคงสายไปมา ไม่นานความเสียดเสียวก็พุ่งแหลมกลายเป็นความสุขที่ลั่นปรีของคนที่ทั้งสอง

“อา” แบริดลีย์ซู้ตปากครางออกมา

ขณะที่พรพระพายกัดปากกลืนเสียงคราง เนื้อตัวลั่นระริกด้วยความวาบหวิวที่รุนแรง รวากับคลื่นสีนามิที่พุ่งเข้าหาตัว มันสุขสมแต่ก็เสียดเสียวทรมาน เธอไม่รู้จะควบคุมมันอย่างไรดี ร่างกายทรยศต่อคำสั่งของสมอง

ที่อยากจะทำต่อ

ความคับแค้นกลางร่างที่เขาควงสะโปกขยับเข้าออกทำให้เธอมวน
ในช่องท้องราวกับมีผีเสื้อตัวน มันทรมานแต่ก็อ่อนหวาน เสียวซ่าจน
ไม่กล้าบอกให้เขาหยุด

“อือ” เสียงครางแผ่วเบาอย่างลึมอาย

“ดีไซ้ใหม่ทูนหัว ผัวทำให้พอใจหรือเปล่า”

พรพระพายไม่กล้าตอบ เธอเห็นเขาขยับตัวตอนเข้าออกในตัวเธอเร็ว
ขึ้นๆ ราวกับเขารู้ว่าเธอจะไม่ไหวแล้ว

“อือ” นั่นเป็นเสียงครางที่พรพระพายรู้สึกว่ามันอร่อยที่สุด ก่อนที่ร่าง
จะกระตุกถี่หวัดร้องออกมาเต็มเสียงด้วยความเสียดเสียวที่ไม่เคยรู้จัก
มาก่อน

เบรตลีย์ยิ้มเมื่อเห็นว่าแม่ของลูกไปถึงจุดไคลแมกซ์แล้ว เขาเร่ง
ขยับจังหวะเข้าออก ไม่นานก็ตามเธอไปติดๆ สายธารขุ่นเหนียวไหลทะลัก
ผ่านช่องทางรักที่ยังสอดประสานเชื่อมต่อ

“ปล่อย... ฉันไม่ไหวแล้ว” พรพระพายพยายามดันตัวหนี สติที่ได้มา
ในเวลาเกือบเข้าทำให้เธอรู้ว่าเนินกายสาวกำลังถูกเขาพุ่งเข้าชนไม่หยุด
บางอย่างที่แข็งร้อนราวหินกำลังแนบสนิทชนิดไม่ยอมให้อากาศแทรกผ่าน

เธอถูกเขาโรมรัน ลูบไล้ไม่ได้หยุดได้หย่อนตั้งแต่ตอนไหนจำไม่ได้
พอจะร้องเขาก็จับ พอผลักเขา เขาก็กดเธอลงไป แล้วพาร่างกายกำยำลงมา
แนบชิด บดเบียดดูเฒ่าจนหญิงสาวแทบไม่ได้หายใจ แล้วบอกว่าเขาชอบกิน
พาย

“ปล่อยนะ”

ไม่คิดว่าพรหมจรรย์ที่เธอเก็บไว้อย่างดีมาเป็นระยะเวลาสี่สิบกว่าปี
เมื่อจะเสีย กลับต้องเสียมันง่าย ๆ เพียงแค่นี้ เธอเป็นใครเธอไม่รู้ แต่ที่เธอรู้
สิ่งที่ซ้ำแรกผ่านเข้ามาดูตันเกินกว่าสาวบริสุทธิ์อย่างเธอจะรับไหว เธอถูก
เขายัดเยียดให้รับไม่รู้กี่ครั้ง จนกระทั่งร่างใหญ่กระตุกถี่ แล้วทิ้งตัวลงซบ

“ส่งมาให้ฉันเถอะค่ะ”

พรพระพายบอกพร้อมกับรีบเข้าไปช่วยถือของ ซึ่งในถุงคงเป็นวัตถุดิบในการทำอาหาร

กลอเรียเคยเป็นแม่บ้านในคฤหาสน์ของมหาเศรษฐี แต่เมื่อห้าปีก่อนเธอลาออกแล้วกลับมาอยู่ที่แมริแลนด์บ้านเกิดแสนสงบแห่งนี้ เพราะอยากใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายในปีนปลาย

“ขอบใจนะหนูแพตตี้ หนูน่ารักเสมอ” กลอเรียยิ้มให้เด็กสาวอายุคร่าวลูกอย่างอบอุ่น ในสายตาเธอ เด็กสาวชาวไทยคนนี้ขยันขันแข็งและใจดี ช่างน่าเอ็นดู หากเธอมีลูกชายคงจะแนะนำให้จีบไปแล้ว

พรพระพายรู้จักกับกลอเรียมาหลายปีแล้ว เพราะระหว่างที่เธอศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยชื่อดังในแมริแลนด์ เธอเคยทำงานให้กับกลอเรีย โดยการช่วยดูแลคนป่วยและเลี้ยงเด็ก

ถึงจะมีฐานะดี แต่หญิงสาวไม่ได้ค่อยแต่ตัวเลขในบัญชีที่บิดาส่งให้ทุกเดือน ระหว่างเรียนที่นี่สี่ปี เธอละทิ้งความหรูหราตั้งจากเมืองไทยรับจ้างทำงานทุกอย่าง นอกจากทำงานกับกลอเรีย งานในร้านอาหาร หรือแม้กระทั่งงานจูงน้องแมวน้องหมาไปออกกำลังกาย พรพระพายก็ผ่านมาหมดแล้ว

ในวันหยุด พรพระพายมักจะมาช่วยกลอเรียดูแลหลานๆ วัยหกขวบที่น่ารัก ความเอาใจใส่ของพรพระพายที่มีต่อหลานๆ ทำให้กลอเรียซาบซึ้งและมักจ่ายค่าจ้างให้แพงกว่าปกติ และที่กลอเรียประทับใจมากที่สุดจนต้องหาเรื่องจ้างสาวน้อยคนนี้ทำงานตลอด ก็เพราะครั้งหนึ่งพรพระพายเคยช่วยอดีตผู้มีพระคุณของกลอเรียเอาไว้

กลอเรียเคยพา ‘คุณนายแมรี’ ไปนั่งเรือในบริเวณอ่าวเซซาฟิกซึ่งขึ้นชื่อเรื่องปูม้าสด คุณท่านอยากออกกำลังกายด้วยการพายเรือคายัคในแม่น้ำโปโตแมค แต่แล้วก็เกิดอุบัติเหตุ แม่หนูคนนี้เป็นคนเดียวที่กระโดดลงไปช่วยชีวิตผู้มีพระคุณของเธอเอาไว้

“ขอโทษที่ให้รอนานนะจ๊ะ”

พรพระพายพอจะรู้อยู่แก่ใจว่าสถานะครอบครัวในเวลานี้เรียกได้ว่ากำลังถึงแตก ตระกูลเดโชวัชรกุลที่เคยยิ่งใหญ่ในอดีต มีหน้ามีตาในสังคมเมืองไทย ดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับปลากะป๋องและมีส่วนแบ่งทางการตลาดเป็นอันดับหนึ่ง อาจะกลายเป็นเพียงตำนาน หากในปีนี้นายพรประภัสร์ไม่สามารถหาผู้ร่วมทุนคนใหม่เข้ามาออกกัฏฏการหนี้สินรุมเร้า เพราะตัวเลขบัญชีติดลบแดงเถือกถึงห้าปีซ้อน

ใครจะรู้ว่าลูกสาวเจ้าของธุรกิจปลากะป๋องยี่ห้อมดั่ง เวลานี้ต้องอุดหนุนปลากะป๋องในมินิมาร์ทของชาวจีนกินเป็นประจำ เพราะมินิมาร์ทแห่งนี้ขายสินค้าในราคาย่อมเยา อย่างน้อยก็เป็นการสนับสนุนผลิตภัณฑ์ในธุรกิจของบิดา ส่วนอีกข้อคือแม่วที่เธอเก็บมาเลี้ยงด้วยความสงสารมันบังเอิญติดใจในรสชาติของปลากะป๋อง

เวลานี้พรพระพายเรียนจบและทำงานที่สหรัฐอเมริกาได้สามปีแล้ว แม้ว่าบิดาจะพยายามเร่งรัดให้กลับเมืองไทยมาตั้งแต่หลังเรียนจบแล้วก็ตาม แต่พรพระพายไม่อยากจะกลับไปเมืองไทยด้วยเหตุผลหลายอย่าง อีกทั้งเธอยังได้งานในบริษัทที่มีสวัสดิการดีพอสมควร สามารถเก็บเงินได้เป็นกอบเป็นกำ

จนกระทั่งเมื่อเช้านี้ ผู้เป็นพ่อโทร.มาออกคำสั่งให้กลับบ้านด่วน และบังคับให้เธอลาออกจากบริษัทที่ทำอยู่ กลับไปช่วยบริหารงานที่โรงงานผลิตปลากะป๋อง ครั้งนี้ท่านห้ามไม่ให้เธอบายเบี่ยงเพราะให้เวลามานานแล้ว

งาน งานบริหาร ที่ไม่ได้รับเงินเดือน เป็นการบริหารหนี้เสียและหนี้สินเพื่อรักษาหน้าตาของวงศ์ตระกูลเอาไว้มากกว่าการนั่งวางแผนงาน

นอกจากตระกูลเดโชวัชรกุลจะผลิตและจำหน่ายปลาแมคเคอเรลในซอสมะเขือเทศ หรือที่คนไทยเรียกกันติดปากง่ายๆ ว่าปลากะป๋อง ตอนนี้นายพรประภัสร์และรลิกา มารดาเลี้ยงผู้ทำให้ตระกูลเดโชวัชรกุลตกต่ำ

ลงเรื่อยๆ คงกำลังวางแผนการตลาด คิดจะขายลูกสาวอัดกระป๋องด้วย

เฮ้อ! ทำไมยายรลิกาไม่มีลูก จะได้ขายลูกตัวเอง ไม่ใช่คิดขายลูกคนอื่นมาพุงกิจการ ที่ธุรกิจของตระกูลย่าแย่ ส่วนหนึ่งก็เพราะแม่เลี้ยงสาวสวยคนนั้น แต่พักหลังเริ่มมีกลิ่นไม่ค่อยดี ขนาดเธออยู่อเมริกายังรู้เลยในแวดวงไฮโซไฮโซเมิร์ทกันทั่ว ว่าแม่เลี้ยงคนสวยแอบสวมเขาให้พ่อของเธอ

พรพระพายอยากจะชั้ดคำสั่งไม่กลับเมืองไทยหลังจากชั้ดมาแล้วนับสิบครั้ง แต่ด้วยช่วงนี้มีรายงานข่าวตัวนจากานดาเพื่อนสนิทที่เธอฝากให้สอดส่องความเป็นไปของครอบครัว กานดารายงานมาว่าบิดาเข้าออกโรงพยาบาลเป็นว่าเล่น แล้วรลิกาก็ไ้บ้ยว่าเป็นความผิดของเธอที่ดื้อรั้นทำให้คนเป็นพ่อเครียด

ในที่สุด พรพระพายผู้เกิดในคืนที่ลมแรง ซึ่งชื่อของเธอก็มีความหมายว่าพรแห่งสายลม จึงตัดสินใจลาออกจากงาน แต่ยื่นข้อเสนอกลับไปว่าอีกสามเดือนเธอถึงจะเดินทางกลับเมืองไทย เพราะรับงานเอาไว้งานหนึ่งซึ่งคุณกลอเรียขอให้ช่วยเหลือ โดยมีค่าตอบแทนดีมากทีเดียว

คุณกลอเรียบอกว่า ว่าที่เจ้านายคนใหม่ต้องการพี่เลี้ยงไปดูแลลูกชาย เพราะมีแผนจะเดินทางไปดูธุรกิจที่ประเทศไทย บางทีเธออาจได้ตัวเครื่องบินกลับไทยฟรีก็ได้

“เราไปคุยกันทางโน้นดีไหม” กลอเรียคิดว่างานนี้จะทำให้พรพระพายมีเงินเก็บก้อนใหญ่ติดมือกลับบ้านไปด้วย

หญิงสาวต่างวัยพากันไปนั่งคุยที่สวนสาธารณะซึ่งอยู่ห่างจากถนนแอนนาโพลิสไปไม่มาก รอยยิ้มหวานประดับบนใบหน้าสวยอีกครั้งเมื่อได้ฟังเรื่องค่าตอบแทน มือบางประสานบีบเคล้นมือเหยียวนไปตามวัยเบาๆ

“ขอบคุณมากนะคะคุณกลอเรีย ที่ช่วยหางานพิเศษค่าตอบแทนสูงดีเหมือนกันคะ พายจะได้มีเงินสักก้อนติดไม้ติดมือกลับไป”

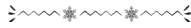
หญิงชราพยักหน้าและยิ้มตอบอย่างอบอุ่น “ฉันเชื่อว่าหนูจะช่วยงาน

เขาได้”

เกือบครึ่งชั่วโมงที่กล่อเรียขอธิบายรายละเอียดคร่าวๆ ของงานและ
ตบท้ายยืนยันว่าผู้ว่าจ้างเป็นคนดี นางเคยทำงานรับใช้ครอบครัวนี้มาก่อน
ทำให้พระพวยตอบตกลงรับงานนี้โดยไม่ต้องคิดอะไรมาก

คอนโดฯ เล็กๆ ราคาเช่าไม่แพง พระพวยพักอยู่ชั้นล่างสุด ซีกขวา
บรรยากาศดี ค่อนข้างเงียบสงบ คอนโดฯ ของเธอต่างกับคอนโดฯ ระดับ
ไฮเอนด์ในฝั่งตรงกันข้ามที่หรูหราและราคาแพงกว่ามาก

คอนโดฯ แห่งนี้เธอเช่าอยู่ร่วมกับธรมเมตสาวเจ้าของรถยนต์ที่เธอ
ขับไปชน โชคดีที่เจ้าของคอนโดฯ เป็นคนรักสัตว์ เธอจึงสามารถเลี้ยงเจ้าหลง
เอาไว้ได้ มันเป็นแมวอ้วนตาสวยที่ไม่รู้ว่าพลัดหลงมาจากไหน

เหมียว เหมียว เหมียว

แมวอเมริกันพันธุ์ซอร์ตแฮร์เป็นแมวที่น่ารัก และเจ้าหลงตัวนี้ก็น่ารัก
และแสนซึ้ง พระพวยเจอมันขณะไปออกกำลังกายที่สวนสาธารณะ
วันหนึ่งเมื่อหลายเดือนก่อน มันวิ่งเข้ามาหา ทำทางหิวโซ แล้วก็เดินตาม
เธอกลับมา

พระพวยไม่มีอาหารแมว มีเพียงปลากระป๋อง เธอลองเปิดให้มัน
กิน ไม่น่าเชื่อว่ามันจะชอบแล้วก็กินจนเกลี้ยง มันป่วนเบ๊ยนอยู่แถวหน้า
คอนโดฯ ไม่ยอมไปไหน แถมยังฉลาดเข้ามาเอาหัวถูขาจนเธอใจอ่อน
สุดท้ายเธอเลยกลายเป็นทาสแมว ต้องคอยให้ข้าวให้น้ำมาจนถึงทุกวันนี้

พระพวยไม่รู้ว่ามันเป็นแมวของใครที่พลัดหลงมา หรือถูกเจ้าของ
ทิ้ง “เจ้าหลง หลงมาอยู่ตั้งนาน บ้านช่องไม่กลับ ป่านนี้เจ้านายเราไม่ตามหา
แย่แล้วหรือไง”

พระพวยอยากจะทำตามหาเจ้าของให้เจ้าหลง เพราะที่ลำคอของมัน
มีปลอกคอทำจากวัสดุมีราคา ดูเหมือนน่าจะมั่งคั่งด้วยแต่คงหลุดหายไป เธอ
จึงคิดว่ามันมีเจ้าของ และตอนนี้เจ้าของคงกำลังร้อนใจที่แมวหายไป

พรพระพายมองเจ้าแม่วุ้นขี้อ่อนแล้วยกมือลูบหัว เธอไม่รู้ว่ามันชื่ออะไรจึงตั้งชื่อมันว่าเจ้าหลง

ช่วงนี้เจ้าหลงเป็นสิ่งที่เฝ้ายาจิตใจเธอได้ดี เธอพยายามจะลืมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คนไทยบางคนชอบพูดว่า คนที่มาเรียนเมืองนอกชอบทำตัวเหลวแหลกเพราะอยู่ห่างไกลสายตาพ่อแม่ สำหรับเธอแล้ว การทำตัวเหลวแหลกไม่ว่าอยู่ที่ไหนถ้าไม่รักดีก็ทำตัวไม่ได้ดีทั้งนั้น และเธอก็ทำตามคำสอนของแม่มาตลอด เธอเก็บและถนอมสิ่งล้ำค่า ไม่เคยปล่อยให้ตัวปล่อยใจ และนั่นคงทำให้รังสีโรจน์ทนไม่ไหวจึงเบื่อแล้วเลิกกราไป

แต่เรื่องคืนนั้น...เธอไม่ได้ตั้งใจจะให้มันเกิดขึ้น

“แม่ขา พายขอโทษค่ะ”

ริฐ ฟลอริดา สหรัฐอเมริกา

หลังจากเล่านิทานเรื่องลิตเติ้ลเมอร์เมดที่สองแฝดฟังกันจนเบื่อแล้ว แต่ทั้งสองก็ยังไม่นอน แบริดลีย์มองภาพทั้งหมดผ่านมือถือ เขาเป็นคนแปลก ถ้าชอบอะไร อยากได้อะไร ก็ต้องเฝ้าเอาไว้แล้วเอามาเป็นของตัวเองให้ได้

เขาศักอีกฉีกเล็ก ๆ ของเจ้าแม่วุ้นขี้อ่อนที่เลียแก้มหญิงสาวไปมา “มากไปละบีบบี้” มันขออนุญาตเขาหรือยัง ยิ่งดูมันออกอ้อนนอนหนุนตักเธอ เขาก็ยิ่งหมั่นไส้

คนอะไรขนาดแมวยังหลง แล้วคนจะไม่หลงได้อย่างไร แบริดลีย์ไม่ใช่พวกโรคจิตที่ชอบถ้ามองสอดส่องชีวิตของใครหรอก แต่ยอมรับว่าเขาอนไม่หลับมาหลายคืน เพราะฉะนั้น ก่อนนอนทุกคืนเลยต้องแอบมองแม่ตัวดีสักหน่อย ถึงจะมองผ่านเครื่องมือสื่อสารก็เถอะ ยอมรับเลยว่า

‘ติดใจ’

‘อยากจะมีไว้เป็นของตาย’

‘อยากจะทำเธอเหาะไปเที่ยวสวรรค์ด้วยกันทุกคืน’

“มี มี” เสียงเจ้าตัวเล็กในชุดนอนสีฟ้าที่ปีนขึ้นมานบนโซฟานุ่มแล้ว วาดแขนบ๊อบๆ มากอดคอพ่อไว้ข้างหนึ่ง ทำให้แบรดลีย์ละสายตาจากหน้า จอไปมองหนุ่มน้อยที่อนาคตคงหล่อไม่ต่างจากเขา เพราะรับโครงหน้าของ พ่อและดวงตาคู่สวยของแม่ไปเต็มๆ จัสตินเอานิ้วชี้เล็กๆ จิ้มไปที่หน้าจอลีเหลี่ยม หนูน้อยจำผู้หญิงในคลิปวิดีโอได้ แต่ดีดีเคยให้ดูบ่อยๆ

“แอ๊ แอ๊”

แบรดลีย์มองหนุ่มน้อยฝาแฝดคนน้อง เขาเห็นว่าจัสตินชอบเล่นกับ บ๊อบบี้ จัสตินคงสงสัยว่าทำไมบ๊อบบี้ไปอยู่กับหมา “ใช่แล้วครับ หมา กำลังเล่นกับบ๊อบบี้ บ๊อบบี้มันหนีเต๊ตไปอยู่กับหมา”

เด็กน้อยมองเจ้าแมวที่เคลียคลอแล้วถูกหมาที่มีอุ้ม จัสตินเกิดความ อิจฉามันขึ้นมา เขาอยากถูกหมาที่มีอุ้ม กอด และหอมบ้าง เขาจำแมวอ้วน ตัวนี้ได้ มันหายหน้าหายตาไปพักใหญ่แล้ว มันดูไม่ค่อยชอบเขานัก มันชอบ ไปเคลียคลอกับพี่ชายเขามากกว่า

แบรดลีย์มองแฝดน้องตัวแสบ “บ๊อบบี้ไม่ยอมกลับบ้านมาหาเต๊ตดีดี จัสตินชอบแก๊งแมวเต๊ตดีดีหรือเปล่าครับ เคยแก๊งมันไหม”

แฝดผู้น้องแส้รังเสหันหน้ามองไปทางอื่น ทำท่าไม่รู้ไม่ชี้ พอถูกเต๊ตดีดี ถามย้ำอีกทีว่าเคยไหม

“เคยแอบแก๊งบ๊อบบี้ไหมครับ ตอนเต๊ตไม่อยู่”

จัสตินไม่ตอบ แล้วหายใจท้องลงบนโซฟา แก๊งหลับตาปีละครั้ง

“แอ๊ แอ๊” เสียงที่ดังแทรกมาเป็นเสียงแฝดพี่ที่นั่งเล่นตัวต่ออยู่ไม่ห่าง

กันนัก จอร์แดนรู้ถึงมารยาของน้องชายตัวแสบ เขามีนิสัยเถรตรง จอร์แดน ลูกขึ้น เดินไปลากตุ๊กตาแมวตัวเื่องที่กองรวมกับตุ๊กตาตัวอื่นๆ ที่มุมห้อง เอามาวางตรงพื้นที่ว่างหน้าเต๊ตดีดี ก่อนจะขึ้นไปนั่งทับบนหลังตุ๊กตาแล้ว ขย่มไปมา

“เมี้ยว เมี้ยว” จอร์แดนทำเสียงแมวร้อง ก่อนจะลุกขึ้นขึ้นไปหาน้องชาย ตัวแสบ “แอ๊ แอ๊” จอร์แดนกำลังฟ้องเต๊ตดีดี ว่าจัสตินแฝดน้องชอบขึ้นไป

ขย่มหลังแมวดอนแต่ดดีไม่อยู่ เขาสงสารมัน

ส่วนจัสตินที่นอนมองอยู่ กระดิ่งตัวลุกขึ้นมาหนึ่งมองพี่ชายชี้ฟ่อง
แต่ดดีเห็นกริยาของผู้เป็นพี่ จึงหันไปมองหน้าแฝดน้อง “เอ๊ะ มีใคร
แถวนี้ชอบรังแกบ๊อบบี้บ้างหรือเปล่านะ”

จัสตินยกมือปิดหน้า แต่กลัวหลบสายตาดับผิดของแต่ดดีไม่มิต
เลยคว้าเอาหมอนอิงสี่ขาที่วางอยู่บนโซฟาขึ้นมาปิดหน้า

หลังหมอนอิงใบสีเขียวมัจจุรัส จอมซ่าประจำบ้านลอบมองค้อน
ควักพี่ชาย คินนี่เขาเอาคินแน่ จะเบียดให้ตกเตียงเลย เวลาเขาเล่นกับ
บ๊อบบี้ จอร์แดนชอบไปยืนขึ้นนิ้วสั่งการ แล้วส่งเสียงดูไล่เวลาที่เขารู้นไป
ขย่มหลังบ๊อบบี้

จัสตินมองพี่ชายแล้วส่งเสียงดูไปสองที

“แอ็ แอ็”

แต่จอร์แดนฟังเข้าใจ น้องชายตัวร้ายมันกำลังต่อว่าเขา

‘คนชี้ฟ่อง’

คุณพ่อลูกสองมีคนที่ใช้เต็มศฤหาสน์ แต่ แบรดลีย์ อาเซอร์ กลับชอบ
อุ้มสองแฝดจอร์แดนและจัสตินไปไหนมาไหนด้วยตนเอง เพราะเขากับลูกๆ
กำลังจะไปพักผ่อนที่เมืองไทย

เมืองไทยอากาศร้อน คุณพ่อเลี้ยงเดี่ยวจำเป็นต้องพาลูกชายทั้งสอง
ออกมาหาซื้อเสื้อผ้าให้เหมาะกับสภาพอากาศ ที่สำคัญ ลูกชายทั้งสองต้อง
หล่อและสะดุดตา ถ้าแต่งออกมาไม่หล่อ คนเป็นพ่อจะไม่มีแรงเดิน เขา
มีความสุขกับการจับลูกชายแต่งกายให้ดูหล่อระเบิด

การพาสองแฝดไปไหนโดยลำพัง เขามักจะได้กำไร เพราะแค่เดินเข้า
แผนกเสื้อผ้าเด็ก พนักงานสาวหุ่นเซ็กซี่ก็พากันเข้ามาขออุ้มสองแฝด แล้ว
แอบทอดสายตาค้างมหาเศรษฐีเพลย์บอยอย่างเขา แบรดลีย์ถือว่างานนี้เขา
ได้กำไรถ้วนๆ เพราะสาวๆ ชอบสองแฝดมาก

ขณะที่คนทั่วทั้งเมืองพลอริตาก็ยังคงเป็นโง่ตาแตก ว่าหนุ่มน้อยสองคนนี้เป็นลูกของเขาจริงหรือเปล่า ก็จู่ๆ หนุ่มเพลย์บอยอย่างเขาดันมีลูกชายขึ้นมาสองคน ผู้คนเล่าลือกันว่าเขาเปลี่ยนไปมาก จากที่มักจะเห็นแบรดลีย์ได้ง่ายในงานสังคมหรูหราหรือตามไนต์คลับหรูๆ ทว่าตั้งแต่มีลูกแบรดลีย์เลือกที่จะทำหน้าที่พ่ออย่างเต็มที่ ถึงการเลี้ยงลูกในสไตล์ของเขาอาจจะแปลกไปสักหน่อย แต่ลูกน้อยทั้งสองก็ดูมีความสุขมาก

ครอบครัวของแบรดลีย์เป็นที่รู้จักนอู่ที่ว่เมืองว่าร่ำรวยมาตั้งแต่บรรพบุรุษ แต่เวลานี้ ผู้บริหารหนุ่มหล่อผู้มีชิคซ์แพ็กแน่นจำเป็นต้องทุ่มเทเวลาให้กับลูกชายทั้งสอง แต่เขาก็ยังบริหารงานผ่านระบบวิดีโอคอนเฟอเรนซ์ หากเป็นการประชุมสำคัญ แบรดลีย์จะหอบลูกชายทั้งสองไปด้วยพร้อมพี่เลี้ยงอีกสามถึงสี่คน เพราะระดับความชนของจอร์แดนและจัสติน พี่เลี้ยงหนึ่งต่อหนึ่งคงไม่พอ

แบรดลีย์ตีหน้าเข้มใส่จอร์แดนและจัสติน หลังจากแม่สาวพนักงานหุ่นแซ่บอุ้มลูกชายทั้งสองมาคืนเขา พร้อมกับเขียนเบอร์โทรศัพท์ของหล่อน ยัดใส่กระเป๋าเสื้อของจอร์แดนมาด้วย

“ว่าไงจัสติน จอร์แดน ออกพี่สาวคนสวยเมื่อครู่ นิมหรือเชิง”

ไอ้เสบทั้งสองประมวลผลไม่ตรงกัน คนพี่ชื่อจอร์แดนสุดเสบกำมือแน่น แบลว่านิม ส่วนแฝดน้องสุดซ่าเบมือ นันแปลว่าเชิง

“อะไรกัน นายสองคนจับนมพี่สาวคนเดียวกันหรือเปล่า อีกคนบอกเด็ดดีว่านิม อีกคนบอกเด็ดดีว่าเชิง”

แบรดลีย์มองหน้าลูกชายทั้งสองที่กำลังจ้องกันเขม็ง สงเสียงงิมง่าเหมือนต่อว่าอีกฝ่าย เขาหัวเราะร่วนออกมาแล้วก้มลงไปพุดแก้มลูกชายทั้งสองที่หน้าเหมือนกันจนแยกไม่ออก แต่คนเป็นพ่อจำได้ไม่เคยพลาดสองคนนี้เป็นแฝดที่เหมือนกันมาก แต่จอร์แดนจะมีไฟที่ต้งหูข้างซ้าย ส่วนจัสตินน้องชายไม่มี

สองแฝดมองหน้าพ่อแล้วหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ก่อนจะมองหน้ากัน

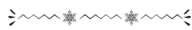
แล้วขยับใบหน้าเข้าไปหาผู้เป็นพ่อ

“อยากหอมแก้มแต่ดีดีคืนนี้ใหม่ ให้คนละที” แบริดลีย์บอกลูกชาย แล้วยื่นหน้าหล่อๆ รอให้ลูกชายหอมแก้ม

แต่ที่ไหนได้ เจ้าแฝดสุดซ่าพากันพ่นน้ำลายฟูๆ ใส่หน้าเขาแล้ว หัวเราะชอบใจ แบริดลีย์มองหน้าเจ้าสองแสบ ในขณะที่สองแก้มของคุณพ่อสุดหล่อเต็มไปด้วยคราบน้ำลาย

“ไอ้แสบ อยากอดอาหารเย็นหรือไง แก๊งแต่ดีดีแบบนี้ เดี่ยวคืนนี้ไม่ให้ยืมนมไปดูเล่น”

คนอย่างแบริดลีย์เคยพลิกและหัวนมให้สาวอมและดูด แต่พอต้องเลี้ยงลูกมนุษย์สุดดีดสองคน เขาต้องพลิกให้สองแสบนี้แทน ไอ้เจ้าสองคนเกลียดยากัดสำหรับเด็ก แต่พวกมันเห็นนมทั้งสองข้างของเขาเป็นขนมคนหนึ่งกัดด้านซ้าย คนหนึ่งกัดด้านขวา เขาทั้งเจ็บและจุกจิก แต่ก็ยอมพลีชีพเพื่อลูก เพราะหากได้กัดได้ดูดนมเขา ไอ้เจ้าสองคนนี้จะพลี้อย่างรวดเร็ว

การเลี้ยงเด็ก ลักคนไม่ใช่เรื่องง่าย เลี้ยงเด็กคนเดียวก็หนักพอแล้ว แต่นักธุรกิจเพลย์บอยผู้ไม่มีประสบการณ์ในการเลี้ยงเด็กเล็ก แม้จะเคยผ่านการเลี้ยงเด็กมาบ้าง แต่เด็กพวกนั้นอายุต่างๆ ก็สิบแปดปีแล้ว เลี้ยงง่ายแค่บ้วนคำหวานๆ แล้วไปหาพวกเธอบ้างนานๆ ครั้ง

แต่เวลานี้แบริดลีย์ต้องเลี้ยงเด็กวัยขวบเศษถึงสองคน และเด็กชายทั้งสองอยู่ในวัยกำลังซน ซึ่งจอร์แดนและจัสตินค่อนข้างซนเกินวัย ถ้าไอ้สองแสบนี้ไม่ใช่ลูกชายของตนเอง เขาคงจะพูดว่า

‘เด็กอะไร ดีอะชะมัด’

แต่ฝ่าแฝดคู่นี้แม่จะซน แต่เวลาที่น่ารักเขาก็ยอมรับว่าสิ่งมีชีวิตเล็กๆ เหล่านี้ชวนให้หลงรักได้ไม่ยาก จนเวลานี้จะทำอย่างไรให้ไม่รักไม่หลงคงไม่ได้ เพราะฉะนั้น คำจำกัดความของเด็กซนทั้งสองในสายตาของผู้เป็นพ่อ

คือ

‘เด็กชน คือเด็กฉลาด’

เวลานี้ เจ้าแฝดเดินได้ วิ่งเร็วมากด้วย พุดคำสั้นๆ เช่นเต๋ได้ ทำให้มหาเศรษฐีหนุ่มไม่มีเวลาหลงเหลือให้สาวคนไหน แถมยังพลาดการเช็กเรตติ้งในทุกคืนวันศุกร์กับกลุ่มสหายรักเสมอ จนเวลานี้เขาเกือบจะถูกถีบออกจากกลุ่ม พวกมันยื่นคำขาดว่า ถ้าคืนนี้ไม่โผล่หัวมาละก็...

‘เลิกคบ’

แล้วใครสนใจกันเล่า เพื่อนก็รัก แต่ลูกรักต้องลำคัญที่สุด

‘คนไม่มีลูกไม่รู้หรอก ว่าคนเป็นพ่อมันต้องทุ่มเทขนาดไหน’

แต่ในที่สุด ด้วยความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้น คืนนี้หนุ่มหล่อจัดหาตัวจับยาก ผู้เป็นเจ้าของนัยน์ตาสีน้ำตาล คิ้วเข้มหนาได้รูปกับจุมูกโต่ง ในชุดสูทอาร์มานีสีเข้มสุดเนี้ยบดูเท่ทุกมุมมอง ก็ก้าวเข้ามาปรากฏตัวในห้องวีไอพีของไนต์คลับปิด ซึ่งเป็นสถานที่ที่แสนโอ้อ่าหฺรหฺร ตั้งอยู่ในใจกลางเมืองพลอริดา

แบรดลีย์ยกยืมที่มุมปากขวา “เฮ้ กูมาแล้ว กลับได้แล้วไซ้ใหม่”

เสียงเข้มฟังดูมีพลังความโหดดั่งขึ้น “ไอ้เวรแบรดลีย์ ลองกลับลิกูจะส่งคนไประเบิดคฤหาสน์อาเซอร์ของมึง” ลีนประโยค คนพุดก็เงยใบหน้าหล่อเหลาขึ้นมามองไอ้คนหลงลูก

‘ดีแลน’ หนุ่มโสดและโหดที่สุดในกลุ่ม เดอาอาร์มณียาก ใครทำให้เกลียดชังหน้าหรือขวางหูขวางตา ดีแลนไม่ลังเลที่จะเก็บมันไปให้พ้นการมองเห็น เพราะเขาคือเจ้าของกาลิโนชื่อดัง และยังเป็นเจ้าของผับแห่งนี้

“หนอย ไอ้ดีแลน ไอ้มาเฟียโรคจิต อะไรก็จะบีม ถ้าคนของมึงผ่านระบบรักษาความปลอดภัยของคฤหาสน์อาเซอร์ไปง่าย ๆ กูจะฟ้องบริษัทวางระบบความปลอดภัยให้หมดตัว”

เสียงหัวทุ่มปรากฏตัวต่อหน้ากลุ่มเพื่อนสนิทด้วยท่วงท่าหล่อเหลาดวงตาคมปลาบสังเกตเห็นว่าพวกมันนั่งคอยอยู่นานแล้ว ดูจากบรั่นดีและไวน์

ที่หมดไปหลายขวด แต่ละขวดแพงหูฉี่ แต่ไม่สะเทือนเงินในกระเป๋า
คนพวกนี้ลึกลับ

“คืนนี้มึงหนีลูกออกมาหาพวกกูได้แล้วเหวอะแวนดลีย์ พวกกูคิดว่า
คืนนี้มึงจะเบี้ยวแล้ว ไอ้ดีแลนบอกว่าถ้าคืนนี้มึงเบี้ยวอีก จะบุกไปที่
คฤหาสน์อาเซอร์”

คนพูดคือริชาร์ดทายาทเจ้าของห้างสรรพสินค้าที่ใหญ่ที่สุดใน
ฟลอริดา ก่อนจะยื่นบัตรออดเดอะร็อก เครื่องดื่มสุดโปรดของแวนดลีย์
มาให้

ไอ้วายร้ายตัวแสบ มันหนีพวกเขาไปมีลูก และไม่ยอมปริปากบอก
ด้วยว่าเด็กเป็นลูกของมันกับอีหนูคนไหน

แวนดลีย์ยื่นขวดพุนก้ายาในชุดสูทพลาซายื่นมือไปรับ หลังจากน้ำ
สีอำพันถูกกระดกจนหายเกลี้ยงแก้ว การสนทนาก็เริ่มต่อ

“กูไม่ได้หนี จอร์แดนกับจัสตินหลับแล้ว กูให้ไมเคิลมันดูแลสองแสบ
เพราะมีเรื่องจะปรึกษาพวกมึง”

หนุ่มหล่อทั้งหมดมองหน้ากัน ใครๆ ต่างก็รู้ฤทธิ์ลูกแฝดที่แสนน่ารัก
ของเพื่อน แต่ถ้าเจ้าแฝดนี้ไม่ใช่หลานๆ ของพวกเขา จอร์แดนกับจัสติน
คงจะถูกเรียกว่าแฝดนรกไปแล้ว เรื่องนี้ไอ้ดีแลนรู้ดี ผู้หญิงของมันเคยถูก
สองแฝดทั้งจับทั้งขยำมาแล้ว

“กูเริ่มสงสารไม่เคิลแล้ว ระวังมือขวามึงขอลาออกจากการเป็น
บอดีการ์ดละกัน” พวกเขาเห็นฤทธิ์ของเจ้าแฝดคู่ นั้นมากับตา แวนดลีย์
เคยพาลูกมางานแต่งงานของน้องสาวของดีแลน เจ้าแสบทั้งสองแก๊งทำตัว
เป็นเด็กน่ารัก พอมีย่อยสาวสวยหลงมาโอบล้อมและขออุ้ม พวกเขาจะ
โดนทดสอบความยืดหยุ่นของทรวงอกทันที แต่ดูเหมือนแม่สาวๆ พวกนั้น
จะไม่รู้ ว่าลูกเด็กน้อยลวนลามแล้วเอาสิ่งที่รับรู้ได้ไปบอกพ่อ

เขาเคยด่าแวนดลีย์เพราะคิดว่ามันสอน แต่แวนดลีย์มันค้านแล้ว
บอกว่า ลูกแฝดของมันบังเอิญเห็นไอ้ดีแลนทำแล้วจำติดตา

“เออ...นั่นสิ ถ้าไม่เคลือบออก ภูเขาไฟนั่นก็กลับเลยละกัน” แบริดลีย์ตอบรับไปตามน้ำ ก่อนจะผุดลุกขึ้นทันที เพราะนึกห่วงลูกชายทั้งสองจะตื่นขึ้นมากลางดึก

วิลสันและเนลสันสองพี่น้องฝ่าแปดทายาทสายการบินชื่อดังลุกขึ้นมาแล้วกดไหล่แบริดลีย์ให้นั่งลงบนโซฟา

“ไอ้ตัวดี นั่งลงเลย คินนี่พวกกูไม่ปล่อยมึงกลับจนกว่าจะสอบสวนมึงเสร็จ ไหนว่าพวกเราห้าคนจะไม่มีใครมีความลับต่อกัน บอกมาว่าสองแปดเป็นลูกของใคร” วิลสัน แปดคนที่ถามอย่างคาดคั้น เขาอยากรู้และเพื่อนคนอื่นก็ด้วย

แบริดลีย์ถอนหายใจยาวพรีด เขากับพวกมันไม่เคยมีอะไรปิดบังกันช่วยเหลือกันทุกเรื่อง แต่เรื่องนี้เขายังไม่พร้อมที่จะเปิดเผย เรื่องมันค่อนข้างยาวและอธิบายยาก

แบริดลีย์ส่งเสียงหัวเราะแตกกลับ “กูยังไม่พร้อมจะบอก รอกูอยากบอก เตี่ยพวกมึงก็รู้อเอง”

วิลสันรู้ว่าคณอย่างแบริดลีย์นอกจากอินดี้แล้วยังเข้าใจยาก แต่มันก็เป็นของมันแบบนี้ และพวกเขาจับได้ในสไตส์ของมัน ถ้ามันไม่พูดก็ยากที่จะเอาอะไรมาจ้วงปากได้ เรื่องใครเป็นแม่ของแปดปริศนาคงต้องรอไอ้คนปากหนักกายความลับออกมาเอง

เนลสันแปดน้องพูดขึ้นบ้าง “ไอ้แบริดลีย์ ไอ้คนมีความลับเยอะ มึงจะปล่อยให้สองแปดเป็นเด็กปริศนาแบบนี้หรือวะ”

“เออ อัยากรู้อะไรกันนักหนา”

“แล้วแม่เด็กไปไหน เด็กๆ ต้องการแม่” เนลสันถามย้ำ

“กูรู้ กำลังหาให้อยู่”

“ทำให้ หมายความว่าไงวะ” ดีแลนถาม

“เอาละ กูรู้ว่าพวกมึงทุกคนอยากรู้ เดี่ยวถ้ากูพร้อมให้รู้ ตอนนั้นพวกมึงค่อยรู้ก็แล้วกัน”

มันพูดแบบนี้ คนทั้งสี่จึงได้แต่มองหน้ากันไปมา ออยากเตะมันแต่จะทำอะไรได้ แบริดลีย์ อาเซอร์ ทำตัวมีพิรุณจัด คิดว่าพวกเขาจะเลิกล้มความอยากรู้ง่ายๆ เทรอ อย่างนี้ต้องสืบให้ได้ว่าหลานๆ ของพวกเขาแม่เป็นใคร แล้วเกิดอะไรขึ้น ทำไมจู่ๆ เพื่อนรักต้องละทิ้งชีวิตเพลย์บอยที่มันเคยชอบไปเลี้ยงลูก แถมยังหักดิบเหี้ยมหนุ่ยสืบ ปลดปล่อยให้พวกเธอไปเจอผู้ชายใหม่ๆ ด้วยข้ออ้างที่ว่า

‘กลัวไม่มีเวลาให้ลูก’

‘พระเจ้า! แบริดลีย์ เพลย์บอยตัวร้ายอยากได้รางวัลพ่อดีเด่นแห่งปีหรือไง’

สองคอย

ดวงตากลมโตดำซลัรับกับใบหน้ารูปไข่และผมดำยาวสลวยเกล้าสูง
ทิ้งลงมาเป็นหางม้า เข่าว่ากันว่าถ้าไม่เขavnดี เลื้อผ้าไม่สวยก็ใส่ออกมาสวย
ได้ แม้พรพระพายจะสวมใส่เสื้อผ้าเรียบริ้อยดูสุภาพ แต่หญิงสาวกลับ
ตกเป็นเป้าสายตาของทุกคนที่พบเห็น

เสียงคนขับรถสูงวัยทำที่สุภาพเอ่ยกลบบรรยายกาศความเงียบภายใน
รถ

“คุณผู้หญิงครับ”

พรพระพายหันไปทางต้นเสียง ก่อนขึ้นรถ เขาแนะนำตัวว่าชื่อคาเตอร์
เป็นคนขับรถมาจากคฤหาสน์อาเซอร์ซึ่งส่งมารับเธอที่สนามบิน ระหว่างทาง
เขาชวนเธอคุยเรื่อยๆ ทำให้บรรยากาศในรถดูเป็นกันเอง คาเตอร์คุยเก่ง
เขาชวนคุยเรื่องดินฟ้าอากาศไปจนถึงเรื่องอาหาร จนกระทั่งรถคันหรู
ขับเคลื่อนเข้ามาถึงอาณาจักรอาเซอร์

“ถึงคฤหาสน์อาเซอร์แล้วครับ” คาเตอร์ยังอธิบายต่ออีกว่า ตระกูล
อาเซอร์เป็นตระกูลที่เก่าแก่และร่ำรวยที่สุดตระกูลหนึ่งในฟลอริดา พวกเขา

เป็นคนใจบุญ สร้างมูลนิธิหลายแห่งไว้ ทำทางของคาเตอร์ภูมิใจที่ได้รับใช้
คนในตระกูลนี้

พรพระพายค่อยๆ ชับไล่ความฟุ้งซ่านที่มีอยู่ในหัวออกไปให้หมด
แล้วมองไปด้านข้าง ริมฝีปากอímแทบจะอ้าค้าง

“ใหญ่โตอลังการขนาดนี้เชียวยหรือคะ”

“ครับ ตระกูลอาเซอร์เป็นตระกูลผู้ดีเก่าและร่ำรวยมาก”

ใครหลายคนบอกว่าเธอโชคดีที่เกิดมาบนกองเงินกองทอง แล้วยัง
ได้รับมรดกความงามมาจากมารดาที่เสียชีวิตไปแล้ว แต่ใครจะรู้ว่าเบื้องหลัง
ช่างน่าสะพรึง คนพวกนั้นอาจคาดไม่ถึงกับความโชคร้ายของเธอก็ได้

“ถึงแล้วครับคุณ เจ้าหน้าที่โครงการมาของคุณอยู่ รีบไปเถอะครับ”

หญิงสาวปลดเข็มขัดนิรภัย ในขณะที่คนขับรถรีบลงมาเปิดประตูให้
คาเตอร์อดสงสัยไม่ได้ว่า พี่เลี้ยงเด็กต้องสวຍขนาดนี้เชียวยหรือ ถ้าสวຍ
ขนาดนี้ ปกติคุณแบริดลีย์จ้งให้มาทำอย่างอื่น ไม่ใช่ทำหน้าที่เลี้ยงเด็ก

“ขอบคุณนะคะ”

“ยินดีครับ”

ใช้นี้แบริดลีย์ตัดสินใจไม่ชอบลูกทั้งสองเข้าประชุมด้วย เขาสั่งให้
ไม่เคลื่อนไหวการประชุมครั้งสำคัญออกไปตั้งแต่เมื่อวาน ทว่าการประชุม
ใหญ่ๆ แบบนี้เจ้านายไม่เคยพลาดสักครั้ง ทำให้มือขวาอย่างไม่เคลือบ
ประหลาดใจไม่ได้

“นี่คือการประชุมไตรมาสแรกที่สำคัญมาก และผมไม่เคยเห็น
คุณแบริดลีย์เลื่อน...”

คนหล่อยกมือลูบแก้มตัวเอง “ก็เห็นชะลึ ทำตามที่ฉันสั่ง ยกให้มวะ”

“ไม่ครับ ไม่อยากเลยครับคุณแบริดลีย์ ปกติมาก” แนนอนไม่เคลือบ
พยักหน้ารับคำ ในเมื่อคุณแบริดลีย์สั่ง เขาจะขัดใจอะไรได้ แค่แปลกใจ
ว่าการมาของพี่เลี้ยงชั่วคราวสำคัญขนาดนั้นเชียวย โอเค เจ้านายเขารักคุณหนู

ทั้งสองมากก็จริง ถึงขั้นเลี้ยงเองด้วยสองมือพ่อ ถึงวิธีการเลี้ยงแรกๆ จะดูไม่เข้าท่า แต่พอนานๆ ไปก็เริ่มเข้าที่

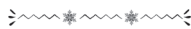
แต่การไม่เข้าร่วมประชุมครั้งใหญ่เพื่อรอพบพี่เลี้ยงที่จะเข้ามารายงานตัววันแรกนั้นช่างน่าแปลก คุณแบรดลีย์แม่จะต้องเลี้ยงลูกสองคน แต่ในด้านการบริหารงานเขาไม่เคยบกพร่อง เมื่อมีการประชุมครั้งสำคัญก็หอบลูกเข้าบริษัทด้วยเสมอ

คิวเข้มของแบรดลีย์ขมวดเข้าหากันอย่างไม่ค่อยพอใจ เพราะแวตตาของไมเคิลยังฉายความสอตุ้สอตเห็นแกมสงสัยอยู่ “นายมีปัญหาอะไรหรือเปลววะไมเคิล” ถามออกไปเมื่อเห็นว่าไมเคิลยังไม่ขยับไปไหน ทั้งๆ ที่เขามีคำสั่งให้มันเป็นตัวแทนเข้าประชุมครั้งนี้

“ไม่มีครับ” ที่จริงมี แต่ไมเคิลรู้ดีว่าไม่ควรถามต่อ เป็นคนสนิทต้องรู้ใจ

เจ้านายเขาเป็นคนแปลก มีความเป็นตัวเองสูงปรี๊ด ถ้าอยากให้รู้อะไรก็จะบอกเลย แต่ถ้าไม่อยากให้รู้ไม่มีทางจะหลุดออกจากปาก เขารับใช้ใกล้ชิด เรียกได้ว่าตามติดแทบทุกฝีก้าวมาหลายปีจนรู้ใจนายดี แต่กระนั้นก็มีเรื่องที่พลาด

โชมีแต่เพื่อนๆ ของคุณแบรดลีย์เท่านั้นที่สงสัยเรื่องแฝดปริศนาที่ไม่รู้ว่าคุณหนูแฝดทั้งสองเป็นลูกของสาวสวยคนไหน เขาเองยังไม่รู้ เพราะจู่ๆ ในวันฝนตก เจ้านายก็อุ้มคุณหนูแฝดกลับมาแล้วบอกว่า เด็กทั้งคู่คือทายาทของตระกูลอาเซอร์ ท่ามกลางความงุนงงของทุกคน

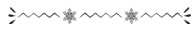
6 เวลาผ่านไปสักพัก พระพระพายนั่งอยู่ในห้องรับรองโอ้อ่า ตั้งแต่ก้าวขาลงมาจากรถเธอก็รู้สึกว่ารุดเข้ามายังโลกแห่งนิยาย คฤหาสน์แห่งนี้ดูเก่าแก่แต่ได้รับการบำรุงรักษาอย่างดี การตกแต่งเป็นศิลปะแบบบาโรก ซึ่งสืบต่อมาจากสถาปัตยกรรมเรอเนสซองซ์ บนเพดานสูงเมื่อมองขึ้นไปเห็นแชนเดอเลียร์สวยงามอลังการ จนทำให้พระพระพายจินตนาการไปว่า

เจ้าหน้าที่ใหม่ของเธอคงเป็นชายวัยกลางคนที่แต่งกายเนี้ยบและเคร่งครัด
กฎระเบียบในบ้าน เพราะทุกซอกทุกมุมภายในคฤหาสน์ดูเรียบหรูเป็น
ระเบียบ และคนงานทุกคนล้วนแต่มียูนิฟอร์มสวมใส่ ซึ่งแตกต่างกัน
ราวกับแบ่งแยกตำแหน่งหน้าที่อย่างชัดเจน

พรพระพายมองไปเรื่อยๆ ระหว่างรอคุยกับเจ้าของบ้าน อยากเห็น
หน้าเขาขึ้นมาตึงตังๆ ไม่ว่าจะคุยยากหรือไม่

๖๖ แม้ว่าเขานี้มีเรื่องสำคัญรอให้เขาจัดการอยู่ แต่ในโลกนี้ไม่มีอะไร
สำคัญเท่ากับเรื่องของคุณ ในวัยขบเซซ ฟันของเด็กๆ ต้องได้รับการแปรง
อย่างดี เขาจึงเสียเวลาไปมากเพราะมีลูกสองคน จอร์แดนเริ่มก่อน เอาตาม
แปรงสีฟันไปตีตามแปรงของน้องเป็นการทำหาย แหน่นอนจัสตินได้เลือดพอ
มาเต็มๆ ยอมใครที่ไหน จึงเกิดศึกในห้องน้ำ กว่าจะจับลูกแปรงฟันเสร็จ
เขาที่ตื่นขึ้นมาแต่งตัวจนหลอ่กก็เปียกปอนไปหมด

“คราวนี้ถ้านายสองคนรบกันอีกที รับรองว่าถูกสั่งตมมือเช้า”

“โอ้ว โน โน” เสียงฝาแฝดคนพี่ร้องขึ้นเสียงดังลั่น มือเช้าเป็นมือ
สำคัญ ไม่มีเด็กคนไหนอยากถูกสั่งต ในขณะนั้นที่แฝดน้องทำตาโต อ้าปาก
ค้างราวกับมันเป็นเรื่องเลวร้ายที่สุดที่เคยได้ยินมา

“อ๊ะ แอ๊ะ” สองแฝดหันบอกพ่อ

แม้จะทะเลาะกันเมื่อครู่ แต่ตอนนี้เจ้าเด็กรู้งานทั้งสองต่างพร้อมใจ
กอดคอกันกลม เลิกรบกันชั่วคราว จนบรรดาสี้อยอดจะสงสัยไม่ได้

“ใครว่าเด็กไม่มีมารยาะ ฉันไม่เชื่อเด็ดขาด” มารยาธของคุณเป็นเรื่อง
ชินชาในสายตาของพ่ออย่างเขาไปแล้ว เพราะเลี้ยงเองทุกวัน เขารู้ว่ามัน
แค่เศษเสี้ยว ลูกเขาแสบได้มากกว่านี้อีก

แต่จะว่าหลงตัวเองก็ได้ เพราะเมื่อมองๆ ไป เจ้าแฝดนั้นมันยิ่งโต
ยิ่งหลอ่ สงสัยเชื่อพ่อมันจะแรง

“เอาละหนุ่มๆ คราวนี้ขึ้นชั่งน้ำหนักทีละคน” เพราะแฝดทั้งสองกินเก่ง

น้ำหนักเกิน เขาไม่ต้องการให้น้ำหนักมีผลต่อสุขภาพของเด็ก แบริดลีย์ตั้งกฎว่าถ้าใครน้ำหนักเกินสิบสี่กิโลกรัมจะต้องออกกำลังกาย ซึ่งคนเป็นพ่อเรียนรู้ท่าทางออกกำลังกายง่ายๆ ที่เหมาะกับวัยลูกมาจากคุณหมอที่เชี่ยวชาญด้านพัฒนาการของเด็ก

แบริดลีย์โคลงคิ้วระ “เอาละ นายก่อนเลยจอร์แดน เพราะนายเป็นพี่” เจ้าหนูตัวกลมแก้มแดงราวกับลูกมะเขือเทศสุกสวมกางเกงผ้าอ้อมลำรีรูปตัวเตี้ยก้วขาอวบๆ ขึ้นตาค้าง แล้วอ้าปากร้องดั่งลั่นเมื่อแต่ดัดยงก็มีอ่าผ่าน

“สิบสามจุดห้า นายผ่านแล้วจอร์แดน ไปได้”

พิดกับฝาแฝดพี่น้องที่จะต้องขึ้นเครื่องซึ่งเป็นรายถัดไป หน้าตาแฝดน้องเหมือนเป็นกังวล จนผู้เป็นพ่อที่ยืนกอดอกพุดขึ้น

“ได้เวลาแล้วจัสติน” เขามองพุงอวบกลมของแฝดน้องด้วยสีหน้าหนักใจเล็กน้อย เจ้านี้แหละตัวจืด

แฝดน้องมีความน่าเป็นห่วง เพราะพอที่กินอะไรเหลือ จัสตินจะจัดการพาดที่เหลือต่อ และวันก่อนน้ำหนักของจัสตินทะลุไปถึงสิบสี่จุดสองกิโลกรัมซึ่งเกินเกณฑ์ จึงถูกผู้เป็นพ่อพาวิ่งรอบสนามสามรอบในช่วงเย็น

“มาได้แล้ว อย่าช้า ให้ไวๆ วันนี้แต่ดัดมีนัดกับสาว สวยด้วย”

พอได้ยินคำว่าสาวและสวยจัสตินมีท่าที่สนใจขึ้นมาเชียว แหวตาคมเข้มกลมโตที่เป็นยืนเด่นฝั่งแม่แหววาวระยับ

“น้อยๆ น้อยจัสติน พอพุดถึงสาวหุ้มึ่งเชียว ไปเอามาจากไหนนิสัยแบบนี้” แบริดลีย์ส่ายหน้า “อย่าช้า รีบขึ้นซึ่ง”

พอพุดถึงเรื่องนี้ หนุ่มน้อยยังไอ้เอ้ ราวกับรู้ว่าตัวเองน้ำหนักเกินถ้าซึ่งต้องถูกพาให้ไปวิ่งแน่ แบริดลีย์หัวเราะลั่นเพราะมองอาการออก

“เอาละจัสติน ถ้านายน้ำหนักเกิน แต่ดัดก็จะพาไปออกกำลังกายช่วงเย็น ขึ้นซึ่งได้แล้ว อย่าถ่วงเวลา”

จัสตินร้องแะ้ะคำหนึ่งแล้วก้วขาขึ้นซึ่ง เครื่องซึ่งดิถีทกำลังขยับไปที่

ลิปสี่จุดสามกิโกรัม แต่จัสตินกระโดดลงมาก่อนแล้วทำในสิ่งที่เบรตลีย์
ไม่คิดว่าลูกของเขาจะทำ นั่นคือการพาแขนป้อมๆ ดึงกางเกงผ้าอ้อม
สำเร็จรูปรูตลงสุดปลายเท้า จากนั้นเดินตัวเปล่าอ่อนจ้อนขึ้นไปบนเครื่องซึ่ง
ซึ่งกางเกงผ้าอ้อมที่ถูกถอดทิ้งตรงเป้าพุ่งไปด้วยปัสสาวะ คราวนี้เมื่อไม่มี
กางเกงผ้าอ้อม พอเท้าสองข้างเหยียบบนเครื่องซึ่ง...

“พระเจ้า! ไร้เสป” เบรตลีย์ร้องลั่น ตัวเลขหน้าจอเครื่องซึ่งปรากฏ
ว่าลิปสี่กิโกรัมเป๊ะ “นายรอดไปได้แบบหวุดหวิด ใครสอนให้ทำแบบนี้
บอกแต่็ดมาซิ” ความเจ้าเล่ห์ของจัสตินมาจากไหนกัน

“หัดเจ้าเล่ห์ตั้งแต่เด็ก”

“เอ๊ะ เอ๊ะ” จัสตินหัวเราะ

เบรตลีย์เลิกคิ้วมองหน้าลูกชายทั้งสองสลັบกัน ลูกเขามลาด แล้ว
ยังแอบเจ้าเล่ห์ เขารักเจ้าสองเสปนี้มาก เมื่อก่อนคิดว่าเป็นหน้าที่ที่ต้อง
สร้างเด็กขึ้นมาเพื่อดำรงวงศ์ตระกูลอาเซอร์เอาไว้ แต่ไม่น่าเชื่อว่าเด็กแฝด
คู่นี้จะเปลี่ยนความคิดเก่าๆ ของเขาไปจนหมด เขาตื่นเต้นกับพัฒนาการ
ของลูกทุกครั้ง ตั้งแต่พลิกตัวคว่ำเองได้ หัดคลาน ยืน เดิน จนตอนนี้วิ่งเก่ง
จนไล่จับแทบไม่ทัน

และเป็นห่วงทุกครั้งตอนที่ลูกๆ วิ่งหกล้ม แต่พออย่างเขามักจะยืนดู
อยู่ห่างๆ ปล่อยให้ลูกช่วยเหลือตัวเองก่อน สิ่งเหล่านี้ที่สะสมทุกๆ วัน ถ้า
ไม่เรียกว่าความรักก็ไม่รู้จะเรียกอะไรแล้ว

รักแค่ไหน ไม่มีหน่วยวัดใดในโลกมาวัดค่าระดับความรักที่พ่อแม่
ต่อลูกได้ แต่เขามั่นใจว่าชีวิตของเขามอบให้ลูกทั้งสองได้ แต่การที่เขาต้อง
ขลุกอยู่กับลูกทุกวัน ให้เวลาอย่างเต็มที่ ต้องยอมรับว่ามันก็ยังไม่เพียงพอ
และนั่นทำให้เขาต้องตัดตัดสินใจทำอะไรบางอย่างเพื่อลูกๆ และตัวเอง...

เสียงฝีเท้าที่เดินเข้ามาอย่างเงียบกริบพร้อมกับประตูที่ถูกผลักเข้ามา
ในห้อง ปรากฏร่างชายคนหนึ่ง แล้วก็เป็นอย่างที่พรพระพายคิดไว้ เจ้านาย

ของเธอดูเนี่ยบตั้งแต่หัวจรดเท้า ที่สำคัญหล่อเหลาไม่เบา

หญิงสาวรวบรวมกระโปรงแล้วลุกขึ้น “สวัสดิ์คะมิสเตอร์อาเซอร์ ดิฉันพรพระพายมารายงานตัวคะ” หญิงสาวทักทายเขาแล้วยิ้มให้

ชายหนุ่มส่งยิ้มเปิดเผยท่าทางเป็นกันเอง เขาตัวสูง รูปร่างหล่อไม่เบาอายุน่าจะยี่สิบต้นๆ พรพระพายคิดว่าเขามีลูกค่อนข้างเร็วสำหรับผู้ชายในประเทศนี้

ตรงกันข้ามกับคนที่ถูกเข้าใจผิดว่าเป็นเจ้าของคฤหาสน์ เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมวันนี้เจ้านายของเขาถึงตัดสินใจละทิ้งการประชุมที่น่าเบื่อหน่ายในเมื่อสาวสวยตรงหน้าสนใจกว่ามาก แต่นั่นก็ไม่ใช่นิสัยของคุณแบรดลีย์ เพราะไม่ว่าสวยแค่ไหน แบรดลีย์ก็ผ่านมามากหมดแล้ว

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ” เขาได้รับคำสั่งให้มาบอกเธอว่าให้คอยอีกเดี๋ยวเจ้านายเขากำลังจะมา “ผมไม่ใช่คุณแบรดลีย์ครับ ผมไมเคิล เป็นบอดีการ์ดของคุณแบรดลีย์ เจ้านายบอกให้คุณรอนหน่อย เขากำลังจัดการกิจวัตรประจำวันให้กับคุณหนูทั้งสอง เดี่ยวจะมาพบคุณ”

คิวเรียวยาวมุ่งเข้าหากัน ดวงตาเปี่ยมเสน่ห์หว่าบขึ้น เธอเดาผิด เขาเป็นแค่บอดีการ์ด

“คะ ฉันรอได้”

ตั้งแต่ว่างเท้าก้าวเข้ามาในอาณาจักรแห่งนี้ เธอเห็นสาวใช้นับสิบคนน่าแปลก คุณแบรดลีย์จัดการเรื่องลูกๆ เองหมดเลยหรือ เขาคงเป็นพ่อที่เคร่งครัดและเจ้าระเบียบมาก

“คุณหนูคนเล็กตอนเช้าๆ จะโยเยเล็กน้อย อีกหน่อยคุณคงได้รับมือ”

“คะ คุณหนูทั้งสองคงเป็นเด็กที่ฉันต้องดูแล” เธอเคยรับมือกับหลานๆ ของคุณกลอเรีย พรพระพายเชื่อมั่นว่าเธอทำได้ และงานนี้เป็นงานที่กลอเรียฝากฝังมา เธอยังต้องทำให้ดีที่สุด

ไมเคิลมัวแต่เผลอมองใบหน้าสวยๆ หวานๆ จนเกือบลืมหันตอบ พอจะอ้าปาก เสียงหัวจัดในชุดกางเกงยีนส์เสื้อคอกลมสีเทาที่เดินเข้ามาใกล้เป็น

ผู้ตอบแทน

“ใช่ เด็กสองคนนั้นเป็นคนที่เธอต้องดูแลให้ดีที่สุดนับจากนี้”
แบรดลีย์ตอบเสียงเข้ม

นี่คือประโยคแรกของนายจ้าง แต่เสียงของเขาทำให้เธอรู้สึกคุ้นหู
จนต้องรีบหันกลับไปมอง ก่อนจะผงะถอยหลังไปเกือบสองก้าว

แบรดลีย์กอดอกมอขี้มๆ เลิกคิ้วขึ้นแบบคนถือไฟเหนือกว่า

พรพระพายพึมพำแผ่วเบา ยังตกอยู่ในอาการตกใจ “คุณ! คุณ
นั่นเอง!”

สายตาเข้มจัดจ้องมาที่แม่ตัวดีที่ทำให้เขาคลุ้มคลั่ง กระวนกระวาย
มาหลายวัน

“ใช่ ฉันเอง” แบรดลีย์ปล่อยแขนตามสบาย เดินเข้ามาใกล้ๆ เธอ
แล้วไหว้หลุนิดๆ “จำหน้าผมได้ก็ดีแล้ว”

“ไอบ้า แก่ไม่ใช่ผมฉัน”

ตอกตรึงกันทั้งคืนเกือบจะถึงรุ่งสางก่อนเขาจะผลอลหลับไป ยังมา
บอกหน้าตาเฉยว่าไม่ใช่ผม แล้วที่ตอกอัดกันเร็วๆ คืนนั้นจะให้เรียกว่าอะไร

ตอนนี้คนที่งั้นที่สุดคือมือขวาของคนที่ม้อ่านาจที่สุดในอาณาจักร
อาเซอร์ ใครเป็นผม ใครเป็นเมียกัน ตั้งแต่ทำงานเป็นบอดีการ์ดของมหา
เศรษฐีเพลย์บอย เขาเพิ่งเคยเห็นคุณแบรดลีย์อ้างตัวว่าเป็นผม เขามอง
สาวสวยว่าที่พี่เลี้ยงชั่วคราวกับเจ้านายสุดหล่อสลัดกันไปมา ทว่าน้ำเสียง
ดูตันเอ๋อขึ้นก่อน

“ไม่เคล นายไปทำหน้าที่ของนายได้แล้ว ฉันมีเรื่องต้องคุยกับเมีย”

“เมีย!” ไม่เคลยั้งงงไม่หาย เมื่อครู่หูไม่ได้เพี้ยนจริงๆ ใช่ไหม

“ตะลึงอะไร ระหว่างไปนั่งคุยงานแทนฉันแล้วเก็บข้อมูลอย่างละเอียด
มารายงาน กับการทำงานใหม่ เลือกแบบไหนดี”

“คุยงานแทนเจ้านายสิครับ ผมจะเก็บข้อมูลมารายงานอย่างละเอียด”

“ดี งั้นรีบไปทำ”

“ไม่เคลือบค้อมศีร์ษะรับคำสั่งเจ้านายและเดินออกไป ทั้งที่ในสมอง
ของเขาสับสนไปหมด “นี่มันอะไรกัน”

แบรดลีย์เดินตามไม่เคลือบไปเพื่อปิดประตูและล็อกให้แน่น กันคนเข้า
มาวุ่นวายเวลาที่เขาคู่กับเมีย ก่อนจะหันกลับมามองหน้าหวานๆ ของ
พรพระพาย

“ที่นี่ไม่มีใครกวเราแล้ว” แบรดลีย์อย่างกรายเข้ามา ในขณะที่
พรพระพายถอยหลังกรูด สร้างความรู้สึกไม่พอใจให้เขา นี่กว่าเจอกันเมีย
จะอยากวิ่งเข้ามามากอด แต่ความเป็นจริงสีหน้าเธอแสดงออกชัดว่ารังเกียจ
เขามากแค่ไหน

“แก แก ใจชั่ว ฉันไม่คิดเลยว่าจะจะเป็นแก ปล่อยฉันออกไปนะ”
ดวงตาคู่หวานมองไปที่กระเป่าแล้วรีบวิ่งไปคว้า ทว่าช้าเกินไป เจ้าของ
ร่างสูงใหญ่ขยับไม้เท้าก็เข้ามาประชิดเธอสำเร็จ เขาแกะกระเป่าออกจาก
มือเล็กๆ แล้วโยนมันทิ้งไปราวกับเป็นแค่เศษขยะ

“เดี๋ยวจะซื้อให้ใหม่หัดดีๆ ที่เหมาะกับเมีย”

“ฉันไม่ต้องการของของคุณ ปล่อยฉันออกไปนะ”

“จะหนีผิวไปไหนอีกทูนหัว ทั้งผิวทั้งลูกกำลังรออยู่”

พรพระพายหน้าแดงช้ำัน รู้สึกร้อนวูบวาบไปหมด เขาอ้างว่าเป็นผิว
แล้วยังบอกว่าลูกรอเธออีก นี่มันอะไรกัน พรพระพายรีบส่ายหน้าหัวือ

“ไม่จริง ประสาทไปแล้วหรือไง เราเคยมีอะไรกันแค่คืนเดียวเมื่อ
อาทิพย์ก่อน แล้วฉันก็ไม่เคยท้องมาก่อน ฉันไม่เคยมีลูกกับคุณแน่ๆ”

ฉันทึะ แบรดลึยั อาชอร์ ฟูอของลูกเรอ

๖๖ แบรดลึยัยัหน้าเข้ามาใกล้ๆ เธออยากจะหอมแก้มเมื่อก่อนอธิบาย แต่สิ่งที่ได้รับ

“ไอ้คนโรคจิต”

ครั้งนี้เธอมีสติเต็มร้อย จะไม่ปล่อยให้พลาดอีก ดวงตากลมโตมอง เธออย่างไม่ไว้ใจ “ปล่อยฉันออกไปนะ”

“จะไปไหน ฉันให้คนพาเด็กๆ มาหาเธอ พวกเขา กำลังแต่งตัว เรา ต้องคุยกัน เดี่ยวเธอจะเข้าใจ”

“เข้าใจกับผีอะไร เข้าใจว่า...”

พรพระพายยังไม่ทันได้ดำเขามากกว่านี้ก็ถูกเขารั้งตัวเข้าไปจูบ ปากหยักร้อนประกบลงมาราวกับทิวกระหาย เนิบนาบเนิ่นนานแลกลมหายใจร้อนฟ้าว ปิดกั้นเสียงด่าทอชุดใหญ่ แต่พรพระพายไม่ใช่ผู้หญิงที่จะอ่อนปากเปี้ยกราวถูกเทียนลน เธอกัตรีมฝีปากของเขาจนหือเลือดเลือดของเขายังติดที่ริมฝีปากล่างของเธอ

“ไอ้ย” แบรดลึยัครางเสียงต่ำ

“สมน้ำหน้า”

แบรดลีย์ตกใจไม่คิดว่าเมียจะดูขนาดนี้ ตอนนั้นที่เธอบอกจะให้พรหมจรรย์กับเขายังไม่ฤทธิ์เยอะแบบนี้

“อ้อ แม่พันธุ์คือ ดูอาละวาดเก่งแบบนี้ เจ้าจัสตินถึงได้เสกขนาดนั้น เธอต้องมาช่วยฉันปราบมันแล้ว”

เขาพูดอะไรเรื่องงูไปหมดแล้ว ดวงตาคอมเข้มมองเธออย่างคาดโทษ แล้วเดินเข้ามาหา มือหนายื่นมาจะคว้าข้อมือ พรพระพายรีบถอยกรูด หมุนตัววิ่งหนีออกไปจากจุดนั้น

“จะหนีไปไหน เธอต้องฟังฉันพูดก่อนจะได้เข้าใจ”

“ฉันไม่อยากฟัง ปล่อยฉันกลับไป” เสียดายเขาหล่อ ไม่น่าเสียดสตีเลย พรพระพายส่ายหน้าเห็นใจ

แบรดลีย์เอาลิ้นตุนกระพุ้งแก้ม เห็นสีหน้าตลกอกตกใจราวกับเจอผีร้ายหลุดออกมาจากอเวจี เขาก็คอดจะห่มน้ส้เมียไม่ได้ คงคิดว่าหลังจากคืนนั้น ซาตินทั้งชาติคงไม่ต้องทนเห็นหน้าเขาแล้วละมั้ง เสียดายจัง เธอคิดผิดแล้วสาวน้อย

“ฉันจะปล่อยเธอออกไป ต่อเมื่อเราคุยกันจนเข้าใจ”

“ฉันไม่รู้ว่าเจ้านายแสนดีของคุณกลอเรียเป็นคุณ ถ้ารู้ฉันจะไม่มาทำงานนี้เด็ดขาด” เธอไม่อยากเชื่อว่าโลกจะกลมแบบนี้ และไม่อยากคิดว่ากลอเรียจะมีส่วนรู้เห็นในสิ่งที่เกิดขึ้น

“ไม่เอาน่าทูนหัว” เขาตะล่อม “ฉันสัญญา จะเป็นสามีแสนดีให้เธอ และจะเป็นพ่อที่ดีของลูกๆ เธอ ถ้าเธอทำตัวดีฯ แล้วฟังฉันอธิบายสักนิด”

พรพระพายยืนงงเหมือนโดนของแข็งหล่นใส่ศีรษะ เธอส่ายหน้าระรัวให้กับคนพูดจาไม่รู้เรื่อง ตอนนี้ร่างกายกับวิญญาณเธอเหมือนยังไม่ประสานเข้าด้วยกัน เรื่องถูกเขาอ้างว่าเป็นสามีเธอพอจดจำมันได้ว่าเกิดอะไรในคืนนั้น แต่เรื่องลูกนี่สิ ลูกของเขาไม่ใช่เธอ ยัดเยียดมาเป็นลูกเธอได้ไง งงไปหมดแล้ว

เบรตลีย์หยุดการเคลื่อนไหว กลั้นหัวเราะเบาๆ เขาดูจากสีหน้าของเธอแล้วโทษตัวเองว่าคงจุ่มเร็วไปนิด เป้าหมายคงงงจริงๆ “อะ...ไม่ต้องงง”

“ก็ฉันงง งงจริงๆ” พรพระพายตอบแบบซื่อๆ ความมงงยังไม่มีที่ท่าว่าจะจากไปไหน ความสงสัยอีกหลายเรื่องวิ่งเข้ามาแทรก ถามว่าเธอจำเขาได้ไหม เธอจำหน้าเขาได้ไม่ลืม เครื่องหน้าของเขาดอกจะโดดเด่นเรียกได้ว่าเป็นพระเอกฮอลลีวูดได้สบาย แต่ถามว่าอยากเจอหน้าเขาอีกไหม ตอบได้ทันทีเลยว่า

‘ไม่แน่นอน’

‘คืนเดียวก็เกินพอ’

เมื่อเข้าก่อนเดินทางมาที่นี่ ระหว่างอาบน้ำเธอมองสำรวจร่างกายแล้วพบว่า รอยคล้ำสีม่วงเป็นดวงกลมๆ ยังปรากฏอยู่บริเวณหน้าอกอวบอุ้ม มีสามจุดที่หน้าท้องแบนราบไร้ไขมัน แล้วมีรอยที่ไล่ต่ำลงไปเรื่อยๆ ไกลเรื่อยเปื่อยลงไปจากขอบแพนตี้ จนพรพระพายไม่กล้ามองไปถึงรอยสุดท้าย ว่ามันจะไปจบสิ้นที่จุดใดให้ตกใจเล่น

พรพระพายตั้งสติกลับมาเมื่อรู้สึกว่ามีคนมองอยู่ ดวงตาคมกริบจ้องเขม็งราวกับหมาป่าเห็นปลากะป๋อง จมูกโด่งเป็นสันก้มลงมาใกล้ๆ ราวกับพยายามดมกลิ่นเพื่อจะหาวิธีกินเนื้อปลาในกระป๋องจำซอสมะเขือเทศที่เคยชิมแล้วติดใจ

“ถ้าเธอยังงง ฉันมีคำตอบทั้งหมดให้เธอ” คนหล่อยกมือเสยผมที่หล่นลงมาปรกหน้าผาก แล้วเสยะยืมเหยีย้มๆ เมื่อเห็นคนตัวเล็กส่ายหน้าระรัว

“ฉันไม่อยากฟัง แต่อยากกลับไป”

“ทำไม่” เขาถาม รู้สึกเสียฟอร์ม เมียไม่ดีใจเลยที่ได้เจอหน้าผัวอีกครั้ง ไม่เหมือนเขาเลย ที่ตื่นตื่นตื่นตัวทุกครั้งที่ได้เห็นหน้าเธอ

“เรื่องคืนนั้นมันจบลงไปแล้วนี่ ฉันลืมมันไปหมดแล้ว” เมื่อกวนเธอ

นั่งทบทวนถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แล้วโทษตัวเองว่าไม่น่าไปสถานที่โจจร
แบบนั้นในเวลาที่ดีและสภาพจิตใจไม่เต็มร้อย “เราก็คแค่คนแปลกหน้า
ที่บังเอิญเคยเจอกัน จากนั้นก็ต่างคนต่างไป”

แบรดลีย์หัวเราะหึๆ พระเจ้า ปล่อยให้ตายเถอะ คำพูดเหล่านั้นเขาเคยพูด
มาหมดแล้วกับคู่ควงสาวๆ

“แล้วไงต่อ” เขาถามสีหน้าท่าทางกวนๆ ในขณะที่มือหนากำลัง
ลูบคลำบั้นท้ายอวบตึง เขาขบฟันแน่น พอได้จับได้สัมผัส มันก็นะ...อยาก
ขึ้นมาเสียอย่างนั้น ส่วนอีกฝ่ายตกใจรีบผลัดมือแกร่งออก

“ปล่อยนะ อย่ามารุ่มร่ามใส่ฉัน”

“คืนนั้นมากกว่านี้อีกยังไม่ปนเลย ทีตอนเธอทิ้งลูบ ทั้งคลำ ทั้งจับ
ฉันก่อนคืน ฉันยังไม่หวงตัวกับเธอแบบนี้เลย”

พรพระพายถลึงตาใส่ “บอกแล้วไง เรื่องที่เกิดขึ้นคืนนั้นลืมมันไปซะ”

“ใจกว้างดีนี่ ตั้งใจแจกฟรีเธอคนสวย ต่อไปนี่อย่าได้คิดเอาไปแจก
ใคร ไม่งั้นฉันเอาตาย” หลายวันนั้นเขาส่งคนไปสะกดรอยตามเธอแล้ว รู้ดีว่า
ยังไม่มีใครมาท่บรอยเขา ลองมีลี เขาเอาถึงตาย

“คุณไม่มีลิตีธึมาอยู่กับชีวิตของฉัน”

“มีตั้งแต่วินาทีที่เธอรับฉันเข้าไปในตัวของเธอ ฉันเป็นผัวคนแรก
และฉันยังไม่อนุญาตให้เธอมีผัวอันดับต่อไป เข้าใจเอาไว้ด้วย”

เขาพูดมาได้หน้าไม่อาย พรพระพายโกรธจัดจนนึกอยากทุบเขาให้
ตายคามือ

“คนเลว แค่เรื่องคืนนั้น ฉันไม่เรียกคุณว่า...”

“ผัว” เขาต่อให้ “แต่ฉันคิดว่าเธอเป็นเมีย ฉันถึงต้องทำให้เราวนมา
เจอกันอีกทีนี้” แบรดลีย์บอกเสียงยั่วเย้า ดวงตาสีน้ำตาลกรุ้มกรุ้ม มองเมีย
ด้วยสายตาทิศาจ ภาพิในคืนนั้นฉายชัดขึ้นมาเต็มหัว

“อันที่จริงหน้าตาเธอออกจะแสนหวาน แล้วเท่าที่ฉันได้ชิมไปจนอึ้ม
ท้อง เธอก็หวานล้ำไปทั้งตัวจริงๆ ตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า เอาลิ้นไปชิม

ตรงไหนก็หวานตรงนั้น จนอยากจะชิมซ้ำอีก” ยิ่งเข้าใจเธอเท่าไร ยิ่งทำเอาเลือดในกายเขาร้อนฉ่ำ ในหัวมีแต่ภาพตอนเขาเข้ามาหาเธออย่างถี่กระชั้น นานี่ที่เขาหยัดสะโพกเข้ามาเธอเกือบจะหิ้น

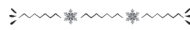
แบรดลีย์จ้องมองใบหน้าหวาน ละเอียดมาที่ลำคอ แล้วจ้องลึกลงไปที่รอยแยกของคอเสื้อ

“หน้าเธอก็ใส แต่ทำไมถึงใจดำ ลืมลูกลืมผัว ไม่ฟังฉันบ้างเลย”

“กรี๊ดดด คนบ้า ฉันยอมรับเราเคยมีอะไรกัน แต่ก็แค่ครั้งเดียว ส่วนลูก ฉันจะเคยมีลูกกับคุณได้อย่างไร ในเมื่อฉันไม่เคยอุ้มท้อง”

“แต่เราก็มีลูกด้วยกันสองคนแล้วนะ แต่ฉันอยากมีอีก เพราะลูกคนเล็กของเราออกจะเอาแต่ใจและค่อนข้างเกร ถ้ามีน้องอีกสักคนสองคน จัสตินจะต้องดีขึ้นแน่ๆ”

“พูดอะไรของคุณ” คิ้วเรียวขมวดมุ่นแทบจะชนกัน แต่ครั้นมองใบหน้าหล่อเหลาในระยะประชิด ภาพของแบรดลีย์ก็ฉายชัดเข้ามาให้จำได้ เธอเคยเจอเขาที่โรงหนัง

เมื่อเจ็ดวันก่อน

คืนหนึ่งในรัฐแมริแลนด์ สหรัฐอเมริกา พรพระพายรู้สึกเครียดจัด บิดาเร่งรีบต้องการให้เธอเดินทางกลับไปเมืองไทยด้วยจุดประสงค์ราวกับละครภาคค่ำ คืออยากให้เธอกลับไปแต่งงานกับผู้ชายที่พ่อเห็นว่าเหมาะสม แล้วจะช่วยพยุงกิจการไว้ได้ เธอจึงตัดสินใจยอมรับของเพื่อนออกไปดูภาพยนตร์เรื่องดังคล้ายเครียด ในโรงภาพยนตร์ เธอกับเขาเลือกที่นั่งติดกัน เธอเสียเงินไปเกือบยี่สิบเหรียญแลกกับความสุขเพราะอยากคล้ายเครียด

ขณะที่เธอคดปุ่มเรียกพนักงานมาเสิร์ฟมีอกเทล แอบสังเกตเห็นว่าเธอไม่ได้ดูหนัง แต่ลอบมองหน้าหน้าเธออยู่เรื่อย เธอเห็นหน้าเขาไม่ชัด แต่รู้ว่าโครงหน้าเขาหล่อมาก แล้วจากนั้นเธอก็ไปที่บาร์เล็กๆ แล้วบิดาก็โทรเข้ามาเร่งรัดอีก

ก่อนจะเปลี่ยนเป็นนอกคำสั่งว่า เธอต้องเดินทางกลับไปแต่งงานทันทีเพราะผู้ใหญ่ทั้งสองตระกูลมีแผนอยากอุ้มหลานไว้ๆ ฝ่ายชายซื้อตัวเครื่องบินเที่ยวกลับให้เธอแล้ว

พรพระพายยอมรับว่าตกใจหลังได้ฟังเรื่องที่บิดาบอก ท่านอ้างว่าเจ้าสัวดิลกเพื่อนสนิทมีลูกชายคนเดียว ซึ่งเธอพอจำหน้าในวัยเด็กได้รางๆ เจ้าสัวดิลกบอกว่าถ้าหลานคลอดในปีนี้ซึ่งถือเป็นปีเกิดเดียวกับเจ้าสัวฝ่ายนั้นจะรับขวัญหลานด้วยการยกกิจการบริษัทผลิตบรรจุภัณฑ์ให้

“พ่อคะ หนูไม่ใช่ผู้รับตั้งครรรค์อัทโธมนัดนะคะ จะได้หยอดเหรียญแล้วกดออกมาเป็นเด็ก หนูเป็นคน แล้วฝากบอกเพื่อนของพ่อด้วย หนูไม่มีวันแต่งงานกับลูกชายเขาหรอก มันยังมีอีกเรื่องของการคลุมถุงชน”

“ใช่ ยายพวย แกพูดไม่ผิด แกเป็นคนไม่ใช่ผู้รับตั้งครรรค์อัทโธมนัด แต่อย่าลืมเรื่องความกตัญญู แกอยากเห็นบริษัทที่แม่แกสร้างมากับมือตั้งแต่ตอนยังไม่มื่ออะไรเลยถูกยึดหรือไง”

“พ่อดูละครน้ำเน่ามากไปแล้ว ยังไงหนูก็ไม่แต่ง”

“แกต้องแต่ง”

“หนูทำเพื่อครอบครัวมาเยอะแล้ว เงินลิปลั่นที่พ่อต้องการ หนูก็หาให้แล้วครวาก่อน พ่อหยุดบังคับหนูเถอะค่ะ”

เห็นลูกสาวเสียงแข็งทั้งที่ปกติเป็นคนพูดจาอ่อนน้อมน่าฟัง คนเป็นพ่อเลยเสียงอ่อนลง ใช้น้ำเย็นเข้าลูบ

“ยายพวย ช่วยพ่อเถอะนะ อีกครั้งเดียวเท่านั้นลูก”

“ทำไมพ่อไม่ไปขอให้ยายรลิกาเมียใหม่พ่อช่วยคะ ยายนั่นเอาแต่ใช้เงินที่เราหามาเป็นแบบนี้”

“ยายพวย!”

เธอเป็นคนสวยและขวยมาก ช่วยทั้งเรื่องธุรกิจ ทางบ้านกำลังย่าแย่มากิ่งจะถูกคลุมถุงชน แกมคนรักก็แอบแต่งงานไปกับสาวสวยไฮโซคนหนึ่ง พรพระพายจึงเลือกสั่งมือเทลมามีตีม เธออยากดื่ม อยากได้บรรยากาศ

สนุกสนาน แต่ไม่อยากเมาเพราะกลัวสิ่งที่จะเกิดขึ้นหากไม่มีสติ แต่กลับกลายเป็นว่า...คืนนั้นเธอเมาหนัก

พรหมจรรย์ที่เธอคิดจะเก็บมันเอาไว้ให้กับคู่หมั้นหนุ่ม จึงถูกหยิบยื่นให้กับชายคนหนึ่งที่เขาบังเอิญผ่านมาและช่วยเธอเอาไว้ เขาเรียกช่างที่ออกมาลากรถไป และในคืนนั้นเอง เขาก็ลากเธอไปขี้ขี้ขี้ขี้ก็ครั้งก็จำไม่ได้

เธอเสียพรหมจรรย์ครั้งแรกให้กับคนแปลกหน้า...เธอเสียใจ แต่มีเรื่องกิจการที่เมืองไทยทำให้เธอต้องรีบกลับมาเข้มแข็ง

ไม่รู้เขาเหมือนคนถอดอยากปากแห้งมาจากไหน เหมือนว่าไม่เคยเจอเจอผู้หญิงมาเป็นแรมปี เรียกได้ว่าหลังจากนั้นอีกสองวัน เธอต้องนอนชมระบบไปหมดเพราะพิษไข้ แทบก้าวขาออกไปไหนไม่ได้

พรพระพายจำได้แล้ว เขาคือคนที่ชอบแอบมองเธอตอนอยู่ในโรงหนัง ดวงตาคู่สวยกลอกไปมา รู้สึกอีกทีเมื่อเสียงแหบพร่าดังขึ้น พร้อมกับมือหนาที่เลื่อนมาสัมผัสสันขาของเธอ

“ว่าไง คืนนั้นทำไมเธอไม่อยู่รอฉันตื่น ทำไมต้องหนีฉันไปด้วย”

“ใครจะอยู่รอให้คุณตื่นมาทำเรื่องบ้าๆ เป็นรอบที่เท่าไรไม่รู้ละ คุณช่วยฉันแต่ก็กระชากพรหมจรรย์ฉันไป”

“ฉันขอโทษ เรื่องคืนนั้นฉันมีคำอธิบาย”

เขาไม่พูด แต่เอาคางสากรๆ ลงมาบิดเบียดซุกชนกับลำคอระหงที่ตั้งตรง

“ฉันไม่อยากฟัง” เธอกลัวเขาจะพาไปทวนความจำบนที่นอนอีกหน ซึ่งนั่นไม่ดีแน่

“ใจเย็นนะ เจอหน้าผิวแล้ว เตี้ยวให้เจอหน้าลูกด้วย ลูกของเราฉลาดและน่ารักมาก แล้วเราค่อยคุยกัน”

“ลูกอีกแล้ว ลูกอะไร ลูกของคุณคนเดียวไม่ใช่ลูกของเรา ประสาทหรือเปล่า คุณพูดว่าฉันมีลูกกับคุณไม่หยุดเลย”

“ก็มันเรื่องจริง”

หญิงสาวม้มปากแน่น เขาคงไม่ปกติแล้วละ สิ่งแรกที่พรพระพายคิดคือ เธอเปลोट้วนอนกับพวกโรคจิตไปแล้ว

“ฉันจะกลับ ฉันไม่ทำงานนี้แล้ว” เธอปลักเขาดอก อยากจะหนีไปจากสถานการณ์บ้าๆ นี่

แบรดลีย์เอาลิ้นตุนกระพุ้งแก้ม เมียกิ้วหนักกว่าที่คิดไว้แฮะ เขาคิดว่าถ้าเธอได้เห็นหน้าลูกๆ เธอจะเข้าใจและเชื่อเขาบ้าง

หญิงสาวไม่รอให้เขาพูดอีก มือเรียวกว่ากระเป๋ามากอดแน่น เธอดูหนังโรคจิตบ่อยๆ ผู้ชายเพียบพร้อมแต่มีอาการทางจิตสร้างโลกขึ้นมาในสมอง ขึ้นทำงานกับคนโรคจิต เธอจะผิตปกติไปด้วย เสียตัวไปแล้วก็ช่างมันเถอะ เธอจะพยายามลืมๆ มันไป

“เธอยังกลับไม่ได้ถ้าฉันยังไม่อนุญาต ถึงเวลาที่เธอต้องทำหน้าที่แม่บ้างแล้ว เพราะฉันทำหน้าที่พ่อและแม่คนเดียวมาตลอด ลูกของเราเขาต้องการเธอ เขาเริ่มร้องหาแม่ โดยเฉพาะคนน้อง เขาอยากเจอเธอมาก” พรพระพายซังกเท้าที่กำล้งออกเดิน สูดลมหายใจเข้าลึก เขาคงมีอาการทางจิตขั้นเทพ

“เด็กสองคนนั้นเป็นลูกคุณคนเดียว ไม่เกี่ยวกับฉัน และฉันขอยกเลิกงานนี้ ฉันว่าฉันคงทำงานให้คุณไม่ได้” ใครจะอยากทำงานกับคนโรคจิตที่ยัดเยียดลูกตัวเองให้มาเป็นลูกของเธอ คนสติดีที่ไหนเขาทำกัน เสียตายหน้าตาและฐานะ

‘ทั้งที่นั่นทั้งโรคจิต หรือเมียทั้งให้เลี้ยงลูกคนเดียวจนสมองเพี้ยน’

‘ต้องมีประวัติถูกเมียทิ้งแน่’

ระหว่างที่พรพระพายคิดไปต่างๆ นานา และกลัวว่าเขาจะกระชากเธอไปทำเรื่องแบบคินนีนอีก แบรดลีย์ก็ก้าวอาดๆ เข้ามาหา พรพระพายเห็นท่าทางคุกคามของเขาก็ถอยร่นจนแผ่นหลังไปชนกับเปียโนสีขาหลังใหญ่

“ออกไปนะ ออกไปให้พ้น ฉันเกลียดแกไ้โรคจิต” นิ้วเรียวกด

ลงไปจนเสียงเมโลดี้ดังขึ้น

เบรตลีย์กระตุกยิ้ม มองคนตัวเล็กที่ตั้งใจจะจับตัวเธอไปนั่งที่โซฟา แล้วเคลียร์กันให้รู้เรื่อง แต่พอเข้าใจแล้ว ความรู้สึกโหยหามาหลายวัน มันทำให้เขาดึงเธอเข้าไปหา แล้วก็ลงจูบชนิดเอาเป็นเอาตาย

ปากหยักลึกแนบลงมาอย่างดิบเถื่อน “คำก็โรจจิต สองคำก็โรจจิต ฉันขอปฏิเสธว่าไม่ใช่ แต่ถ้าบอกว่าฉันเห็น ฉันไม่เถียง” ไม่แปลกที่เธอจะตกใจและคิดไปแบบนั้น แต่ถ้าเธอใจเย็นหยุดฟังเขาอธิบายสักนิด เธอต้องเข้าใจ

พรพระพายดินรบนหนี แต่ถูกเขากักตัวไว้ด้วยท่อนแขนแกร่ง ปากหยักลึกกระดมจูบไม่หยุดหย่อนจนเจ้าของร่างเล็กงูวบบเหมือนถูกช็อตด้วยไฟฟ้า เบรตลีย์งักกลีบปากนุ่มพลงกระซิบเสียงทุ้มพราวชวนใจสั่น

“หลายวันนี้ ฉันแทบไม่อยากกินข้าว เพราะฉันเก็บท้องเอาไว้กินเธอ ถ้าเราเคลียร์กันเข้าใจแล้ว เรามารำลึกเรื่องคืนนั้นกันอีกครั้งยาวๆ ดีไหม”

‘เก็บท้องเอาไว้กินเธอ’ พรพระพายร้องยี้ในใจ ตัดสินใจได้แล้วว่า
‘นี่มันโรจจิตชัดๆ’

พรพระพายตัดสินใจเลือกทำทุกอย่างให้ตัวเองหนีรอดออกไป มือเล็กคว้าแจกันบนหลังเปียโนพาดลงบนหัวคนหล่อเต็มแรง

เพลิง!

เสียงแจกันหล่นแตกพร้อมกับร่างสูงใหญ่ทรุดลงไปกองกับพื้น เบรตลีย์ยกมือกุมศีรษะ

‘เขาจะตายไหม’ พรพระพายยกมือปิดปากกลั้นเสียงร้อง ไม่น่าตาย เธอพาดยังไม่สุดแรง แต่เมื่อเห็นเลือดไหลลงมาาบใบหน้าของเขา เสียงในหัวก็ตะโกนบอกให้เธอร่วงออกไปจากที่นี่ซะ

“ฉะ...ฉันขอโทษ” คนร้ายสาวสวยก่อเหตุเสร็จแล้ววิ่งออกมาทันที ทว่าพอผลึกประตูออกมา สิ่งที่ทำให้สองเท้าของเธอหยุดชะงักนั้นก็คือ...

“หม่ามี มี มี” เสียงเล็กๆ ของจัสตินดังขึ้น ทั้งชี้และมองมาที่เธอ

พรพระพายตะลึงงันเมื่อเห็นฝาแฝดสุดหล่อวัยชวบเศษที่สาวใช้ใน
ชุดยูนิฟอร์มสีฟ้าคาดขาวอุ้มอยู่

จากนั้น จอร์แดนที่ถูกหัวหน้าแม่บ้านผิวสีเข้มอุ้มอยู่ที่เอื้อมมือป้อมๆ
มาสัมผัสแก้มนุ่มๆ ของพรพระพาย ดวงตาดำซลับกลมโตนั้นจ้องมองมาที่
หญิงสาว แต่ดีดีเคยเอารูปให้พวกเขาดู พวกเขาจำได้ว่าคนนี่คือ

“มี มี”

ความรู้สึกหาหนึบแล่นพล่านไปทั่วร่างทำให้พรพระพายพูดอะไร
ไม่ออก เด็กชายฝาแฝดตรงหน้าช่างน่ารักเหลือเกิน พอเห็นหน้าเด็กน้อย
แล้ว ขาที่จะก้าวผ่านไปกลับขยับไม่ออก รวากับมีพลังบางอย่างมาเหนี่ยวรั้ง
ไว้ให้เธอหยุดมอง

“หนู...เอ่อ” พรพระพายเอื้อมมือไปแตะเด็กน้อย

ทว่าทุกสิ่งต้องหยุดลง เมื่อเสียงของแบรดลีย์ตะโกนออกมาเป็น
คำสั่งว่า

“ใครอยู่ข้างนอก จับเธอเอาไว้...”

พรพระพายได้สติขึ้นมาทันทีแล้วหันกลับไปมองผ่านห้องที่ประตู
ถูกเธอเปิดค้างไว้ แบรดลีย์พุงกายขึ้นมา ศีรษะของเขามีเลือดอาบไปทั่ว

“ใครจะให้จับง่ายๆ เล่า” ซินยีนอยู่ตรงนี้มีสิทธิ์ติดคุกหัวโต
พรพระพายมองสองแฝดด้วยความอาลัยลึกล้ำ ก่อนจะเลือกวิ่งหนีไป
สุดชีวิต อาศัยตัวเล็กบอบบางจึงวิ่งเร็วจนพ้นคุหาสน์หลังงาม

แบรดลีย์โทรออกไปที่ป้อมรักษาความปลอดภัยหน้าคุหาสน์อาเซอร์
และเจ้าหน้าที่ผู้ซื่อร้ายคงได้ทำงานที่นี้เป็นวันสุดท้าย เพราะเขาหลับลึก
เกินกว่าจะได้ยินเสียงโทรศัพท์ ในตอนนั้นเองที่ร่างเล็กวิ่งพ้นประตูออกไป
แล้ว และสวรรค์ก็ช่วยเหลือเมื่อมีรถแท็กซี่แล่นผ่านมาพอดี

พรพระพายโบกมือกระแรวเรียกแท็กซี่ให้จอด...

“จอด จอดก่อนค่ะ ช่วยฉันด้วย”

แบรดลีย์มองจากกล้องวงจรปิด เห็นว่าแม่ตัวดีวิ่งหนีขึ้นแท็กซี่ไป

ได้แล้วก็ทุบกำปั้นลงบนโต๊ะดังปัง ทุกอย่างกำลังเริ่มเข้าสู่เส้นทางที่ถูกที่ควร
แค่เธอจะรับฟัง แต่มีมันอะไรกัน

“หนีฉันหรือ ถึงวันนี้จะหนีพ้น แต่เธอหนีความเป็นเมียเป็นแม่ไป
ไม่พ้นหรอก”

